మాయమయిన శవాలు

బొమ్మిడి అచ్చారావు

"హల్లో, క్రైం బ్రాంచ్?"

"ఎస్. ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ స్పీకింగ్!"

"అయామ్ సారీ టు ఇన్ఫార్మ్ డ్యూటీ పాథాలజిస్ట్ స్పీకింగ్! పోస్టుమార్టమ్ చెయ్యబడ్డ రెండు శవాలు మార్చ్యురీనించి మాయమయ్యాయి!"

ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ కుర్చీనుంచి దిగ్గున లేచాడు.

"వ్వాట్? అదెలా జరిగింది? మార్చ్యురీ వార్డుబాయ్స్ ఏమయ్యారు? ఎలా మిస్సయ్యాయి?"

"అదే తెలీటంలేదు సార్! పోస్టుమార్టమ్ పూర్తయ్యే సరికీ రాత్రి పన్నెండున్నరయింది. నేను పదిగంటలకే డ్యూటీ దిగాల్సినవాడిని — పోస్టుమార్టమ్ పూర్తయ్యే వరకు వుండిపోయాను అప్పటివరకు మీరు కూడా మార్చ్యురీ దగ్గరే వున్నారు కదా! ఐడెంటిఫికేషన్ కోసం బయట వరండాలో మెష్ రూంలో శవాల్ని పెట్టించాం. నేను నా రిలీవర్ సర్జన్ రాకపోవడంతో

నైట్ డ్యూటీ చేశాను.

ఉదయం అయిదు గంటల ప్రాంతంలో మరో మర్డర్ కేస్ పోస్టుమార్టంకి వచ్చింది, త్రీ టౌన్ ఏరియా నుంచి. అదీ నేనే అటెండ్ కావలసి వచ్చింది. వెళ్ళే సరికి శవాలు లేవు. డ్యూటీ వార్డు బాయ్ తప్పతాగి వరండాలో బల్లకిందపడి నిద్రపోతున్నాడు. వాడ్ని అడిగితే ఏం తెలియదంటున్నాడు. దాదాపు ఓ గంట సేపు హాస్పిటల్ చుట్టుపక్కలంతా వెతికించి, లాభం లేకపోగా మీకు ఫోన్ చేస్తున్నాను."

శ్రీనివాస్ అతను చెప్పిందంతా టెన్షన్‌లో వింటూ ఊపిరితియ్యటం మర్చిపోయాడు.

"చాలా డేంజరస్ పొజిషన్‌లో పడ్డాం సార్! అవి నేను డ్యూటీలో వుండగా పోవటం నా దురదృష్టం. నా సర్వీస్‌కి మాయని మచ్చ! మీరు వెంటనే బయల్దేరి రాగలరా?" ప్రాధేయపడుతున్నట్టు అన్నాడు పాథాలజిస్టు.

"ఇప్పుడే బయల్దేరి వస్తూన్నాను. ఓ పక్క శవాల ఐడెంటిఫికేషన్ కూడా కాలేదు. పూర్తిగా డార్క్‌నెస్‌లో వున్నాం — ఇప్పుడీ అవాంతరంవల్ల మాకూ చాలా చెడ్డ పేరొస్తుంది. ఎనీ వే, అయామ్ కమింగ్!" అంటూ ఫోన్ పెట్టేసి సార్జంట్ శివాన్ని, రాజుని, మరో యిద్దరు కానిస్టేబుల్స్‌ని తీసుకుని బయల్దేరాడు శ్రీనివాస్.

వాళ్ళు వెళ్ళేసరికి మార్చురీ వరండాలోనే యెదురు చూస్తున్నారు. పాథాలజిస్టు, మేల్ నర్సు, స్టాఫ్ నర్సు, యిద్దరు వార్డు బాయ్స్. అందులో రాత్రి డ్యూటీలో వున్న వార్డుబాయ్ యెవరో తేలిగ్గానే గుర్తుపట్టాడు

శ్రీనివాస్.

పాథాలజిస్టు ఎదురొచ్చి, "అయామ్ సో సారీ! నా పర్యవేక్షణలో యింత ఘోరమైన బ్లండర్ జరగటం యిదే మొదటిసారి! హాస్పిటల్ సూపరిన్టెంటుగారికీ విషయం తెలిసి చాలా సీరియస్ అయ్యారు. నా కాన్ఫిడెన్ షియిల్స్ పాడయిపోక తప్పదు" అన్నారు.

శ్రీనివాస్ వరండా అంతా ఓ పక్క కళ్ళతో వెతుకుతూ మౌనంగా అతను చెప్పేది వింటున్నాడు. అదే పరిస్థితి తనది కూడా. డిఎస్పీ, అసిస్టెంటు కమిషనర్ యిద్దరూ యీ శవాల గురించి గత సాయంత్రం తన నడిగారు. ఇంకా పోస్టుమార్టం కాలేదని, శవాల్ని గుర్తు పట్టడానికి ఇంతవరకూ ఎవరూ రాలేదనీ తను చెప్పాడు. ఇప్పుడు బాధ్యత పాథాలజిస్టుతో బాటు తనదీ వుంది.

"డ్యూటీ వార్డు బాయ్ నువ్వేనా?" అనడిగాడు ఇన్స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ ఇంకా తాగుడు మైకం పూర్తిగా వదలని ఓ వార్డుబాయ్‌ని గుచ్చి చూస్తూ.

"అయ్యా, నే నేనండీ!"

"రాత్రి ఎన్ని గంటల్నించీ వున్నావిక్కడ?"

"పోస్టుమార్టం మొదలెట్టిందగ్గర్నుంచీ నేనే వున్నానండి. ఆ తర్వాత శవాల్ని యిదిగో యీ టేబిల్ మీద నే పెట్టి వుంచారండి. నే నిదిగో యీ గుమ్మందగ్గిరే కాపలా వున్నానండి. గుర్తుపట్టడాని కెవరైనా వస్తే పిలిచి చెప్పమని డాక్టరయ్యగారు వెళ్ళిపోయారండి. నేనొక్కడ్నే కాపలా వున్నానండి!"

"మరి శవాలెలా మాయమయ్యాయి?"

"అదే తెలియటంలేదయ్యా! కాస్త నిద్రమత్తులోకి జారానండయ్యా, ఎప్పుడు పట్టేసిందో మొద్దు నిద్ర

పట్టేసింది. నిద్ర రాకుండా వుండాలని కాస్త సారా కూడా తాగానండయ్యా. కాని అదేంటో మైకమొచ్చేసి నట్టయిపోయిందండి."

"శవాల్ని నువ్వే కావాలని మాయంచేశావని నే నంటాను. దానికి నీ సమాధానం?"

శ్రీనివాస్ గద్దింపుతో వార్డుబాయ్ మత్తు పూర్తిగా దిగిపోయింది. "అదేంటయ్యా, శవాల్ని నేను మాయం చెయ్యటమేమిటి? మాయంచేస్తే నాకేమొస్తుంది?"

"హంతకుడు శవాల్ని మాయం చెయ్యటానికి నీ సహాయం తీసుకున్నాడు. అందుకు నీకు బాగా డబ్బు ముట్టచెప్పాడు. హంతకుడికి సాయంచేశావు."

వార్డుబాయ్ అమాంతం శ్రీనివాస్ కాళ్ళమీదపడి పోయాడు. "నాకేం తెలీదండయ్యా! హంతకుడెవడో, ఏమిటో నాకెలా తెలుస్తది? అసలు నేను డ్యూటీలో వుండగా శవాలు మాయమైతే అది నా తప్పుకింద వస్తదికదా, అలాటి ఎదవపనెందుకు చేస్తాను?" అన్నాడు ఏడవటానికి సిద్ధమవుతూ.

"సరే, నీ సంగతి తర్వాత చెపుతాం" అని డాక్టరు వంక తిరిగి. "మార్చ్యురీకి వాచ్ మెన్ యెవరూ వుండరా డాక్టర్?" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"ప్రత్యేకం వాచ్ మన్ వుండడు సార్! ప్రత్యేకమైన పరిస్థితుల్లో యిలా వార్డు బాయ్స్ నే నియమిస్తాం అవసరార్థం!"

"ఓ.కే! శవాల్ని బయటకి తీసుకుపోవాలంటే గేట్లోంచే వెళ్ళాలి కదూ!"

"సాధారణంగా అవుట్ గేట్లోంచి వెళ్ళాలనుకోండి.

వుంచం. ఇన్ గేట్ కూడా పూర్తిగా తెరిచి వుండదు. క్యాజువాల్టీ వార్డు దగ్గర గేట్ మెన్ కాపలా వుంటాడు. ఎమర్జెన్సీ కేసెస్ వస్తే అతనే యిన్ గేట్ తలుపులు తెరిచి పేషెంట్సుని లోపలికి రానిస్తాడు."

"సో, గేట్ లోంచి యెలాంటి వాహనమూ రాలేదని అర్థమౌతోంది" అంటూ శ్రీనివాస్ మార్చురీ బయట పరీక్షగా చూశాడు. హాస్పిటల్ మెయిన్ బిల్డింగ్ నించి దాదాపు ఏభై గజాల దూరంలో వుంది మార్చురీ బిల్డింగ్. మెయిన్ బిల్డింగ్ దగ్గర క్యాజువాల్టీ దగ్గరున్న వాచ్ మన్ కి మార్చురీ దగ్గరేం జరిగేదీ కనిపించే అవకాశంలేదు!

శ్రీనివాస్ మార్చురీకి చేర్చివున్న కాంపౌండ్ వాల్ వంక దృష్టి సారించాడు. ఎంతో ఎత్తూలేదు గోడ! నాలుగడుగులలోపే వుంటుంది. గోడకి అవతలిపక్క రోడ్ వుంది.

హాస్పిటల్ వూరికి కొంత దూరంగా కట్టబడివుండటం వల్ల హాస్పిటలోకి చుట్టుపక్కల నివాస గృహాలు లేవు! కాకపోతే రెండు మూడు హోటల్సు, కిళ్ళీబడ్డీలు, రోగులతో వచ్చేవారికి అద్దెకిచ్చే గదులున్న రెండు మూడు లాడ్జీలు వెలిశాయక్కడ!

శ్రీనివాస్ మార్చురీ వెనక ద్వారం దగ్గర ఇసకలో ఏవో బూట్ల గుర్తులు, రెండు సిగరెట్ పీకలు గుర్తించాడు. గోడపక్కగా పచ్చగడ్డి పెరిగివుంది. అక్కడ గడ్డి ఎవరో తొక్కేసినట్టు బాగా నలిగి వుంది. గోడమీది నుంచి బయటకి తొంగిచూశాడు. అక్కడ కూడా కొంత మేర యిసక వుంది. ఆ యిసకలో కారు టైర్ల గుర్తులు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

శ్రీనివాస్ సాలోచనగా తలపంకించాడు. శవాలు

యీ గోడమీదినుంచే బయటికి తీసుకుపోవటం జరిగిందని అతను గ్రహించాడు. అవసరముండదని ఫోటోగ్రాఫర్ని, వేలిముద్రల నిపుణుడ్ని తీసుకురాకపోవటం పొరపాటయి పోయిందనుకున్నాడు.

హాస్పిటల్ నించి ఫోన్ చేసి వాళ్ళిద్దర్నీ వెంటనే పంపించమని హెడ్ క్వార్టర్సుకి మెసేజ్ పంపాడు. అలాగే డిఎస్పీకి, అసిస్టెంటు కమిషనర్ కి ఫోన్ చేసి జరిగిన విషయం రికార్డిచ్చాడు శ్రీనివాస్.

2

ఆమె చాలా అందంగా వుంది. గుండ్రటి ఆరోగ్యమైన ముఖం. పెద్ద పెద్ద కాటుక తీర్చిన కళ్ళు. కోటేరు వేసినట్టున్న ముక్కు. శ్రీకారంలాంటి చెవులకి జూకాలు వింత సోయగాన్ని తెచ్చిపెట్టాయి. గులాబి రంగు చీరకు మేచింగ్ బ్లౌజ్ వేసింది.

గుండెలు ఎత్తుగా చూపరుల దృష్టిని కదల్చకుండా చూసేలా వున్నాయి. గుండెలమీదుగా మెరిసిపోతూ అటు ఇటు ఊపిరి పీల్చినపుడల్లా ఎగిరిపడుతున్న లాకెట్!

డిటెక్టివ్ కిరణ్ ఆమెని పరిశీలించటం ముగించి, "చెప్పండమ్మా, మీ కేవిధంగా సహాయపడగలను?" అన్నాడు.

ఆమె నోరు విప్పగానే దానిమ్మగింజల్లాంటి పలువరుస తళుక్కున మెరిసింది.

"నా పేరు వకుళ. పద్మా పవర్ లూమ్స్ జనార్దనంగారు మా నాన్న. వారం రోజులుగా మావారు కనిపించటం లేదు."

"వివరంగా చెప్పండి!" అన్నాడు కిరణ్ నోట్ బుక్ ముందుకు జరుపుకుని.

కవళ చెప్పసాగింది. "నాన్నగారికి నేనొక్కత్తెనే సంతానం. నన్ను అత్తారింటికి పంపించటానికి ఇష్టంలేక యిల్లరికపుటల్లుడికోసం అన్వేషించి చివరికి మావారిని సెలక్టు చేశారు. ఆయన పేరు శివరావుగారు. బి.ఎస్సీ ఫస్టు క్లాస్‌లో పాసయ్యారు. మాకన్న ఆస్తి అంతస్తుల్లో కిందుగా వున్నా ఇల్లరికం రావటాని కంగీకరించటంతో యీయనతో నా పెళ్ళి జరిపించారు. దాదాపు రెండు సంవత్సరాలు పూర్తయ్యింది మా పెళ్ళయి.

ఈమధ్య నెలరోజులుగా మావారికి ఎందుకో మా ఇంట్లో వుండటానికి యిష్టత వుండటంలేదు. స్వతంత్రంగా ఉద్యోగం చేసుకుంటూ నన్ను తన వెంట తీసుకుపోతానని అనటం మొదలెట్టారు.

నాన్నగారికి ఈ విషయం తెలిసి చాలా కోప్పడ్డారు. తనకి ఉద్యోగం చెయ్యవలసిన అవసరం లేదని, హాయిగా యింట్లోనే వుంటూ ఏం తోచకపోతే బిజినెస్ ఎకౌంట్సు చూస్తూండమనీ, యింకా కాలక్షేపం కాకపోతే తనతో పాటు మిల్లుకి వచ్చి పనివాళ్ళని అజమాయిషీ చెయ్యమనీ అంటుండేవారు నాన్న.

కాని యీయన ససేమిరా యింట్లో వుండనని భీష్మించుక్కూచున్నారు. ఆ కారణంగా నాన్నకు, యీయనకు రెండురోజులకోసారి ఘర్షణ జరుగుతోంది. సరిగ్గా వారం రోజులక్రితం నాన్నగారు యీయనమీద కేకలువేశారు. పోతే తనొక్కడ్నే పొమ్మని, నన్ను మాత్రం పంపేది లేదని బెదిరించారు. అంతే, ఆ రాత్రినించే ఆయన కనిపించటంలేదు."

"మీ నాన్నగారిది పవర్‌లూమ్స్ అని చెప్పావుకదా,

అంటే బట్టలు నేయటంవరకేనా, వాటిపై డిజైన్ ప్రింటింగు, కలరింగు కూడా చేస్తారా?"

"కలర్ థ్రెడ్స్‌తో రకరకాల డిజైన్లు వేస్తూంటారు. దాదాపు ఏభైమంది పనిచేస్తారు మర మగ్గాలమీద. మా టెక్స్‌టైల్స్‌కి మంచి మార్కెట్ కూడా వుంది. ఆమాటకొస్తే మా పిల్లలు, వారి పిల్లలు కూడా కాలు మీద కాలేసుకుని కూచుంటే చాలు—ఏ ఉద్యోగం చెయ్యక్కర్లేదు. మంచి యిన్‌కమ్."

"అంటే మీ వారు యిన్‌ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్స్‌తో బాధపడేవారా?"

"అదీ కాదనుకుంటానండి. స్వతంత్రంగా బతకాలనే వెర్రి ఆలోచన ఆయనకెందుకొచ్చిందో అర్థం కాలేదు. నాన్నగారు ఆయన్ని స్వంతబిడ్డలా చూసుకునే వారు. మా యింట్లో వచ్చివున్నారని ఎన్నడూ అలక్ష్యం చెయ్య లేదు. నాన్నగారికి నామీద పిచ్చిప్రేమ! వారంటే నాకు ప్రాణమని తెలిసి, మరీ జాగ్రత్తగా వ్యవహరించే వారు అల్లుడి విషయంలో!"

"మరి యీమధ్య యిద్దరు ఘర్షణపడ్డారని చెప్పారు కదా, పరుషమైన మాటలేమైనా అన్నారా మీ నాన్న గారు?"

"అదేం లేదండి. పెద్దరికంతో మందలింపు ధోరణిలో అన్నారేగాని, అసలు నిజానికి అది లెక్కలోకి తీసుకో వలసిందికాదు."

"మీవారు బాగా సెన్సిటివ్ అనుకుంటాను."

"మరీ యెక్కువండి. అందుకే నాన్నగారి మంద లింపుతో హర్టయి వెళ్ళిపోయారేమోనని నా అను మానం."

"మీవారి స్వంత ఊరు?"

"రాజమండ్రి."

"అక్కడికి వెళ్ళారేమో కనుక్కున్నారా?"

"అక్కడ వారికి ఎవరూ లేరండి. మా అత్తగారు వెళ్ళయ్యేవరకు వున్నారు. తర్వాత సంవత్సరానికి కాలం చేశారు. రాజమండ్రిలో వారికి స్వంత ఇల్లుంది. నాలుగు భాగాలు అద్దెకిచ్చేసి మా అత్తగారు ఓ భాగంలో వుండి అద్దెలమీద సుఖంగా బతికారు. ఆమె పోయాక ఆ పోర్షన్ కూడా అద్దెకిచ్చేశారు మావారు. అసలు నన్ను ఆ ఇంటికి తీసుకుపోవాలనే ఆయన సంకల్పం! కాని నాన్నగారు నన్ను మా గడప దాటించటానికిష్టపడలేదు."

"ఈయన కనిపించకుండా పోయిన మర్నాడే రాజమండ్రి నాన్నగారు కార్లో పోయి వచ్చారు. ఈయన అక్కడికి రాలేదని తెలిసింది. రాజమండ్రిలో ఆయన స్నేహితులనీ బంధువుల్నీ ఎంక్వయిరీ చెయ్యబోయి మళ్ళీ విషయాన్ని బజారుకెక్కించటం యిష్టంలేక వచ్చేశారు. అయినా పరోక్షంగా మనుషుల్ని ఆపి ఆరాతీయించారు తర్వాత. కాని ఆయన జాడ తెలియలేదు" వకుళ కంఠంలో విచారం ధ్వనించింది.

కిరణ్ ఆమె కళ్ళకింద కనిపిస్తున్న నల్లగీతల్నిబట్టి ఆమె రాత్రిళ్ళు నిద్రపోవటంలేదని గ్రహించాడు. శివ రావుని బాగా ప్రేమిస్తూ వుండివుండాలి! అతని ఎడబాటు ఆమెని బాగా కుంగతీసినట్టుంది, లేకుంటే ఆమె ఇంకా చాలా అందంగా వుండేది!

"మీరు పోలీస్ రిపోర్టు ఏమైనా యిచ్చారా?"

"లేదండి. ఇలాంటి విషయాలు పోలీసులదాకా తీసుకు పోతే వాళ్ళు అడ్డమైన ప్రశ్నలతో విసిగించి మా పరువు

బజారుపాలు చేస్తారని ఆ ప్రయత్నం మాత్రం చెయ్యలేదు."

"శివరావుగారు వెళ్ళిపోయి వారంరోజులయినా రిపోర్టివ్వకపోతే ఎలా? ఇలాంటి కేసులో పోలీసుల అవసరం చాలా వుంటుంది."

"వాళ్ళకన్నా కూడా మీమీద గురి ఎక్కువ మాకు. మీ గురించి మీ పరిశోధనల గురించి పేపర్లలో చాలాసార్లు చదివాను. అందుకే నేరుగా మీదగ్గరకొచ్చాను."

"ఓ.కే! మరీ అవసరమనుకుంటే నేను పోలీసులకి యీ విషయం తెలియపర్చవలసి వుంటుంది. అందుకు మీ కభ్యంతరముండదు కదా!"

"విషయం మరీ రచ్చకెక్కకుండా చూసే భారం మీది! మా కుటుంబం నలుగుర్లోను హాస్యాస్పదంగా కాకుండా వుండాలని మా కోరిక! తర్వాత మీరేం చేసినా అది మీ యిష్టానికి వదిలేస్తున్నాను. మావారు క్షేమంగా నా దగ్గరికి చేరాలి, అదే నాక్కావలసింది!" ఆమె కళ్ళనుండి రెండు కన్నీటి బిందువులు చెక్కిళ్ళమీదుగా జారి గుండెలోతుల్లో యింకిపోయాయి.

కిరణ్ తలూపాడు. "ఈ క్షణంనించీ మీవారి అన్వేషణలో వుంటాను. శివరావుగారి ఫోటో తెచ్చారా?" అడిగాడు.

వకుళ హేండ్ బేగ్ తెరిచి, కాబినెట్ సైజ్ రెండు ఫోటోలు పైకి తీసింది.

"ఆల్బంలోనించి తీసి తెచ్చాను. ఇందులో ఆయన బస్టువరకే వుంది. ఇది ఆయన ముఖకవళికలు తెలియటం కోసం తెచ్చాను. ఈ రెండో ఫోటోలో మేమిద్దరం పెళ్ళిదండలు వేసుకుని నుంచుని తీయించుకున్నాం. దీన్ని

బట్టి ఆయన ఒడ్డుపొడవు మీరు తెల్సుకోగలుగుతారు కదా! దాదాపు ఆయిదడుగులు ఎనిమిదంగుళాల పొడవు. ఎర్రగా వుంటారు. ఈ ఫోటోలోకన్న కొంచెం లావుగా వుంటారు. ఈమధ్యనే కాస్త పుష్టిగా తయారయ్యారు."

"ఓ. కే!" అన్నాడు కిరణ్.

"మీ ఫీజు....?" చెక్ తెరిచి పట్టుకునే అడిగింది వకుళ.

కిరణ్ చెప్పాడు.

3

వకుళ వెళ్ళిన పదినిమిషాలకు కిరణ్ డ్రస్ చేసుకుని మెట్లు దిగి కిందికి వచ్చాడు. సరిగ్గా ఆ దేసమయంలో ఫియట్ కారు గేటునించి లోపలకు వస్తోంది.

గరాజ్ దగ్గరికి వెళ్ళబోతూ ఆగాడు కిరణ్. కోర్టునించి తిరిగొస్తూన్న లాయర్ బిందు చిరునవ్వుతో చెయ్యి ఊపింది.

కిరణ్ మందహాసం చేస్తూ గరాజ్ లోనించి టయోటా బయటికి తీశాడు. బిందు ప్రొఫెషన్ సుఖం! టైం టు టైం పని! తనకో....? రాత్రింబవళ్ళ భేదం వుండదు. అదీగాక ప్రతిక్షణం ప్రమాదాలకి మృత్యువుకి అతి సమీపానికొచ్చి తప్పించుకోవటం తన వృత్తితో ముడి పడిపోయాయి!

టయోటా గేటు దాటకుండానే పోలీస్ జీప్ దూసుకొచ్చి ఆగింది కిరణ్ యింటిముందు.

శ్రీనివాస్ హడావిడిగా జీప్ దిగి, "హల్లో బ్రదర్, నీతో పనిపడి వచ్చాను. ఏదైనా అర్జంటు పనిమీద వెళ్తున్నావా?" అన్నాడు.

కిరణ్ మందహాసం చేసి, "ఏమిటా పని?" అనడిగాడు,

"ఒక్కసారి స్టేషన్‌కొస్తే అన్ని విషయాలు అక్కడ మాట్లాడుకుందాం. జీప్‌లో పోదాంరా!" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"నేను నా కార్లో వస్తానులే! అట్నుంచి అటే వెళ్ళాల్సిన పనులున్నాయి" అన్నాడు కిరణ్.

పదినిమిషాల తర్వాత శ్రీనివాస్, కిరణ్ పోలీస్ స్టేషన్‌లో ఎదురెదురుగా కూచుని వున్నారు.

"....ఇది బ్రదర్ విషయం. శవాల గుర్తింపు కూడా యింకా పూర్తి కాకుండానే శవాలు మాయమయ్యాయి. అప్పుడే ఏ.సి. రెండుసార్లు, డి.ఎస్పీ. నాలుగుసార్లు ఫోన్ చేసి, ఏమైనా ఆచూకీ తెలిసిందా అంటు ఊదరగొట్టి వదిలిపెట్టారు. ఫోన్ వస్తే చాలు, ఎవరిదో అడక్కుండా నాకివ్వద్దని సార్జెంట్ని హెచ్చరించి వుంచాను" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

కిరణ్ శ్రద్ధగా విన్నాడు.

"అసలు యీ శవాలు నీకు ఎక్కడ దొరికాయి? ఎలా దొరికాయి?" అడిగాడు కిరణ్.

"నిన్న మధ్యాహ్నం సమయంలో ఊరవతల చింతల తోపులో దొరికాయి శవాలు. అక్కడ పొలాల్లో పని చేసుకునేవాళ్ళు వార్త తెచ్చారు. చింత చిగురు కోయటానికి ఆ తోపుకు పోయిన ఆడవాళ్ళు ముగ్గురు అలవాటు ప్రకారం చెట్లెక్కబోతూ చెట్ల మొదట్లో పడుకుని వున్నారెవరా అని దగ్గరికిపోయి చూశారట. అంతే 'కెవ్వ'న అరుచుకుంటూ సిటీలోకి వచ్చిపడ్డారట! ట్రాఫిక్ కానిస్టేబుల్ వాళ్ళ హడావిడి చూసి అడిగేసరికి, తాము చూసింది చెప్పారు. ట్రాఫిక్ కానిస్టేబుల్ నాకు రింగ్ చేసి చెప్పగానే సిబ్బందితో ఎకాఎకిన

వెళ్ళాను.

"శవాలు రెండు దర్శనమిచ్చాయి. ఒంటిమీద ఎక్కడా గాయంగాని మరేవిధమైన యింజరీస్ లేవు. హంతుల్నిద్దరు నిద్రపోతున్న భంగిమలో చింతచెట్టుకింద పడున్నారు. శరీరాలు అప్పటికే నీలిరంగుకి తిరిగున్నాయి. అక్కడికక్కడ జరిగిన హత్యలా, ఆత్మహత్యలా అన్నది యింకా నాకిప్పటికీ అర్థంకాని సమస్య! ఎందుకంటే పోస్టుమార్టంలో విషప్రయోగంవల్ల చనిపోయినట్టు వెల్లడయిందిగాని, ఆ ప్రయోగం బయటివాళ్ళ వల్ల జరిగిందా, లేక హంతులే ఎందులోనైనా విషం కలుపుకు తాగి చచ్చారా అన్న విషయం ప్రశ్నార్థకంగానే వుండిపోయింది" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"చింతల తోపులో ఆధారాలేమైనా దొరికాయా?"

"దొరకలేదు. ఆ చుట్టుపట్లకూడా యెక్కడా ఏం దొరకలేదు!"

"శవాల ఫోటోలు తీయించావా!"

"ఆఁ! తీ యిం చా ను, చూస్తావా?" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"ఓసారి చూపించు!....ఆ హంతుల వివరాలు—అంటే ఐడెంటిఫికేషన్ మార్క్స్ నోట్ చేశావా?"

"ఆఁ యిదిగో ఫైలు!"

కిరణ్ ముందుగా హంతుల ఫోటోలు పరిశీలనగా చూశాడు. వాటిలో శివరావు ఫోటోకి ఎక్కడా పోలికలు కనిపించలేదు. గుడ్ గాడ్! శివరావు ఎక్కడో ఓచోట సురక్షితంగానే వున్నాడనుకోవచ్చు.

"ఇప్పుడు నాకేది దారి? నువ్వే ఏదయినా ఉపాయం చెప్పి పుణ్యంకట్టుకో!"

"ఇప్పుడు నువ్వుగాని నేనుగాని చెయ్యగలిగిందేమీ లేదు. మొదటి పాయింటు. శవాలు అంతర్ధానమయ్యాయి, రెండు. ఎందుకు దొంగిలించారు, ఎవరు దొంగిలించారు. వాళ్ళకు శవాలవల్ల ప్రయోజనమేమిటి? మూడు. ఆ రెండు మరణాలు హత్యలా లేక ఆత్మ హత్యలా? నాలుగు. ఇంతకీ ఆ శవాలు ఎవరివి? ఒంటిమీద గుడ్డలను బట్టి ఖరీదైన మనుషులే కావచ్చునని చెప్పుతున్నావు. కాబట్టి కొండను తవ్వి ఎలుకను పట్టినట్టు అవుతుందా అని ఆలోచించాలి."

శ్రీనివాస్ తలూపాడు. "ఇప్పుడు నన్నేం చెయ్యమంటావు?" అనడిగాడు.

"మరేంలేదు—ఐడెంటిఫికేషన్ మార్క్స్ ఎలాగూ వున్నాయికదా! వాటిని ఉదహరిస్తూ పేపర్లో ప్రకటించు! వాళ్ళ శవాలు పోలీస్ స్టేషన్ లో ఐడెంటిఫికేషన్ నిమిత్తం వుంచబడ్డాయని, వారి తాలూకువాళ్ళు వచ్చి శవాన్ని గుర్తుపట్టాల్సిందనీ, వేయించు. హత్య ఆత్మ హత్యల మీమాంసగాని, నేను కేసులో పనిచేస్తున్న నిజంగాని వాళ్ళకు తెలియనివ్వద్దు!"

"అలాగే! మంచి సలహానే యిచ్చావు. కాని మరో ధర్మసందేహం! ఒకవేళ శవాల తాలూకు మనుషులు వచ్చారే అనుకుందాం—తను మనుషుల్ని—అదే—శవాల్ని హేండోవర్ చెయ్యమని అడుగుతే ఏం చెయ్యాలి? శవాలు మాయమయ్యాయని చెపితే వూరుకోరు కదా!"

"ఈ లోపల మీ డిపార్టుమెంటు మాయమయిన శవాల్ని పట్టుకోలేదా? షేమ్ షేమ్!"

"ఏమో, పట్టుకోలేకపోయిన పక్షంలో పబ్లిక్ లో గొడవయిపోదా? బాగా ఆలోచించు."

"నా ఉద్దేశ్యం నీ కర్థం కాలేదు. శవాల తాలూకు బంధువులు వస్తే వాళ్ళనుండి శవాల హతుల వివరాలు, వాళ్ళకెవరైనా శత్రువులుంటే వాళ్ళ వివరాలు తెల్సుకోవచ్చుకదా! అప్పుడు హంతకుల గురించి—హత్యలే అయితే తెల్సుకోవటానికి ఓ దారంటూ ఏర్పడుతుంది. తర్వాత వాళ్ళని పట్టుకోవటం పెద్ద కష్టంకాదు!"

"ఆల్ రైట్! నీ సలహా ప్రకారమే లోకల్ పేపర్సు అన్నిట్లోను ప్రకటనలిస్తాను. అన్ని టౌన్ స్టేషన్స్‌కీ శవాల అంతర్ధానం గురించి యిన్ఫర్మేషన్ యిదివరకే వెళ్ళిపోయింది. పాత కేడీలని కూడా యింటరాగేట్ చెయ్యటం ప్రారంభమయింది."

"గుడ్! నా ఊహే నిజమయితే, శవాల తాలూకు బంధువులొచ్చేసరికీ శవాలు మనకి దొరికితీరతాయి. లెటజ్ ట్రై సిన్సియర్లీ!"

"మార్చ్యురీకి వెళ్ళి పరిశోధించావా?"

"నువ్వు డీటెయిల్డుగా చేశావుకదా! నీ ఫైండింగ్స్ బాగానే వున్నాయి. నేనయినా అంతకన్న చేసేదిలేదు. అయితే నువ్వీలోపల ఆ వాహనం టైర్ల ఆధారంతో అది ఎవరి వాహనమో ఎంక్వయిరీ చేయించు. మార్చ్యురీ బల్ల మీద, వరండా తలుపులమీద దొరికిన వేలిముద్రలు పాత నేరసులవేమో టాలీ చేయించు. హాస్పిటల్ వెనకపక్క నున్న లాడ్జిల్లోగాని, టీ బంకుల్లోగాని యెవరైనా శవాల్ని ఎత్తుకుపోతుండగా చూశారేమో వాకబు చేయించు, ఇది చాలా ముఖ్యం! పేషెంట్లు తాలూకు మనుషులుగాని, టీ బంకుల్లో పనిచేసేవాళ్ళుగాని చూసి వుండొచ్చు. కాని కేసులు, కోర్టులు అంటే చాలామంది చూసినా చెప్పటానికి ముందుకి రారు!"

"అలాగే ఇప్పుడే సార్జంటు శివాన్ని, రాజునీ పంపిస్తాను. వాళ్ళు యిలాంటి ఎంక్వయిరీస్ చెయ్యటంలో ఎక్స్పర్ట్స్!"

కిరణ్ లేచాడు. "అవసరమైతే ఫోన్ చెయ్యి! ఈ లోపల వీలయితే మళ్ళీ వస్తాను" అన్నాడు.

4

కిరణ్ బయట తిరిగి యింటికొచ్చేసరికి ఓ ముసలాయన అతనికోసం ఎదురుచూస్తూ కూచున్నాడు. ఆయన వరండాలోనే అటు యిటు లేచి పచార్లుచేస్తూ కూచుంటూ మళ్ళీ లేచి పచార్లుచేస్తూ అస్థిమితంగా వున్నాడు.

రాత్రి ఎనిమిదిగంటల సమయం.

కిరణ్ డ్రాయింగ్ రూంలోకొస్తూనే ఆయన లేచి నిలబడి నమస్కారం చేశాడు.

"మీకోసం దాదాపు ఓ గంటనించి ఎదురుచూస్తున్నాను. అప్పుడే లాయరుగారు రెండుసార్లు టీ పంపించారు కూడా!" అన్నాడాయన.

కిరణ్ ఆయనవంక పరిశీలనగా చూశాడు. ఆయన వయసు దాదాపు ఏభై ఏళ్ళుండవచ్చు. కాని నలభై ఏళ్ళవాడిలాగా దృఢంగా బలంగా వున్నాడు. తెల్ల పంచె, తెల్ల లాల్చీ వేసుకుని, భుజాన పెద్దాపురం సిల్కు కండువా వేసుకున్నాడు.

కిరణ్ ఆయన్ని కూర్చుండజేసి, తను కూర్చుని "చెప్పండి!" అన్నాడు.

ఆయన కుర్చీలో అస్థిమితంగా కదిలి, "నా పేరు జనార్థనం. పద్మా పవర్ లూమ్స్ ప్రొప్రయిటర్ని!" అన్నాడు.

కిరణ్ ముఖం వికసించింది. తలూపాడు.

"నా అల్లుడు శివరావు వారంరోజులుగా యిల్లువదిలి వెళ్ళిపోయాడు. ఎన్నిచోట్ల వెతికించినా లాభంలేక పోయింది. పోలీసు రిపోర్టివ్వబోయి, వాళ్ళు ఎక్కడలేని అనుమానాలతో మమ్మల్ని మనశ్శాంతి లేకుండా చేస్తారని భయపడి ఆ ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

అయితే రెండురోజుల క్రితం నాకో బెదిరింపు ఉత్తరం వచ్చింది. అందులో నా అల్లుడు వాళ్ళదగ్గర క్షేమంగా వున్నట్టు, ఏభైవేలిచ్చి విడిపించుకోవలసిందని ఉత్తరంలో రాశారు. నేను దాన్ని లెక్కచెయ్యలేదు. ఆ మర్నాడే నేను మిల్లులో కూచునే టేబిల్ సొరుగులో మరో చీటీ పడివుంది—

అందులో 'నీ అల్లుడి ప్రాణంకన్న నీకు డబ్బు ముఖ్యమా? మాది ఉత్త బెదిరింపు కాదని నువ్వే తెల్సుకుంటావు' అని వున్నది." జనార్ధన్ ఓక్షణం ఆగి నుదుటికి పట్టిన చెమట అద్దుకున్నాడు. ఆయన కంఠంలో విచారం ధ్వనించి గొంతు మారుతోంది.

"డబ్బు ఎక్కడ అందించాలో రాసిలేదా ఉత్తరంలో?"

"రాశారండి. ఊరి చివర చింతలతోపు దగ్గరికి తీసుకు రమ్మన్నాడు. మా అల్లుడ్ని అక్కడే అప్పగిస్తానని రాశాడు. ఇవిగో ఆ రెండు ఉత్తరాలూను!" అంటూ రెండు కాగితాలు—పావుఠావు సైజువి—తీసియిచ్చాడు జనార్ధనం.

రెండూ యింగ్లీషులో టైప్ చేయబడి వున్నాయి.

"రెండూ మీ మిల్లు ఆఫీసులోనే దొరికాయా మీకు?"

"మొదటిది పోస్టులో వచ్చిందండి. రెండోది టేబిల్

సొరుగులో దొరికిందండి."

"లోకల్ లెటరో కాదో పోస్టల్ ముద్రచూశారా?"

"లేదండి ఆ కంగారులో నాకే ఆలోచన రాలేదు."

"బహుశా లోకలే అయుండాలి. కిడ్నాపర్స్ మిమ్మల్ని యీ వూరి చివర చింతలతోపుకే కదా రమ్మన్నారు!"

"అవునండి. అసలు, సమస్య యీ ఉత్తరాలు కాదండి, యిదిగో యిది!...." అంటూ జనార్దన్ తన వెంట తెచ్చిన జిప్ బ్యాగ్ నించి ఓ కాగితం ప్యాకెట్టు పైకితీశాడు. దాన్ని టేబిల్ మీద పెట్టి కాగితం విప్పాడు.

ఆ వస్తువును చూసి కిరణ్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

అది మణికట్టువరకు తెగ్గొట్టిన చెయ్యి! భయంకరంగా వుంది.

జనార్దనం కళ్ళు వర్షించటానికి సిద్ధంగా వున్నాయి.

"ఇది నా అల్లుడి చెయ్యి! తెగ్గొట్టి పంపారు దుర్మార్గులు! రేపు ఉదయంలోపల లక్షరూపాయలు తీసుకుని చింతలతోపుకి రాకుంటే నా అల్లుడు శవాన్ని చింతచెట్ల మధ్య చూసుకోమని రాశారు. ఇదిగో ఉత్తరం!" అన్నాడు జనార్దనం.

కిరణ్ కళ్ళు ఆ హస్తంవంకే దీక్షగా చూస్తున్నాయి. చెయ్యి తెగ్గొట్టబడి మూడురోజులు కావచ్చు. తెగిన ప్రదేశంలో నల్లగా వుంది. చెయ్యి పాడవకుండా ఫార్మలిన్ ద్రవంలో వుంచినట్టు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

కిరణ్ జనార్దనంవంక చూసి, "ఈ చెయ్యి మీ అల్లుడిదేనని ఖచ్చితంగా చెప్పగలరా?" అనడిగాడు.

"మా అల్లుడిదేనండి. కుడిచేతి ఉంగరం వేలికి నేనే వెంకటేశ్వరస్వామి ఉంగరం చేయించాను. దాన్ని

అలాగే వుంచి మరీ పంపించారు. దాన్నిబట్టి యిక అను మానం పూర్తిగా తీరిపోయింది నాకు!"

"వేరే చెయ్యి ఖండించి, ఆ చేతి వేలికి మీ అల్లుడి ఉంగరం పెట్టి వుండొచ్చుకదా! అప్పుడు మీరు ఆ చెయ్యి మీ అల్లుడిదేనని పొరబడవచ్చుకదా! మిమ్మల్ని బాగా భయపెట్టడానికి వాళ్ళు అలా చేసి వుండొచ్చు. చెయ్యి ఖండించాక బాగా రక్తం పోతుంది. అప్పుడు మీ అల్లుడి ప్రాణం కూడా దక్కకపోవచ్చు. అంచేత ఆ పనికి వాళ్ళు పూనుకుని వుండరు."

"ఏ డాక్టరుచేతనో ట్రీట్మెంటు యిప్పించి మనిషి ప్రాణం పోకుండా చేస్తారు సార్! వాళ్ళు మరీ అంత తెలివితక్కువ వాళ్ళు కాదని నాకు వాళ్ళ ధోరణినిబట్టి అర్థమయ్యింది."

"ఈ చెయ్యి మీకు ఎలా అందజేయిబడింది?"

"రెండో ఉత్తరం పెట్టినట్టే దీన్ని నా ఆఫీసు సొరుగులో పెట్టి వుంచారు."

"అదెలా వీలవుతుంది? మీరు టేబిల్ సొరుగుకి తాళం వెయ్యరా? ఆఫీసురూంకి కూడా తాళం పెట్టి వుంచరా?"

"వేసే వుంచాను సార్! ఇంతకు తెగించిన వాళ్ళకి తాళాలు తియ్యటం ఓ లెక్కా?"

"మీ మిల్లులో పనిచేసేవాళ్ళ ద్వారా యీ తతంగ మంతా జరుగుతుండవచ్చు. మీ వర్కర్సులో అనుమానా స్పదమైన వాళ్ళెవరైనా వున్నారా?"

జనార్దన్ రెండు నిమిషాలు ఆలోచించి, "అందరూ నమ్మకస్థులేనండి. మొత్తము ఏభై రెండుమంది వున్నారు. వీళ్ళలో మూడువంతులమంది నా మిల్లు పెట్టినప్పట్నుంచీ నమ్మకంగా పనిచేస్తున్నారు. తక్కినవాళ్ళని దరిమిలా

అప్పుడప్పుడు పనిలోకి తీసుకున్నాను. వ్యక్తిగతంగా నా మీద కక్షగాని ద్వేషంగాని వున్నవాళ్ళు మా వర్కర్సులో ఎవరూ లేరు!" అన్నాడు.

"గుర్తు తెచ్చుకోండి. జీతాలు చాలవనిగాని, బోనస్ పెంచమనిగాని యిలా ఎవరైనా కోర్కెలు డిమాండ్ చేసినవాళ్ళెవరైనా వుండొచ్చు. మీరు వాళ్ళ కోర్కెలు తీర్చకపోవటంతో యిలా కక్ష సాధింపు ధోరణికి దిగి వుండవచ్చు!"

జనార్ధన్ కొద్ది క్షణాలు మౌనం తర్వాత, "లేదు సార్! అసలు జీతాలు పెంచమని యీ మధ్య మా వర్కర్సు ఎవరూ అడగలేదు. నే నెవరితోనూ ఘర్షణ పడలేదు. ప్రతి సంవత్సరం పెరుగుతున్న ధరల్ని దృష్టిలో పెట్టుకుని నేనే జీతాలు పెంచుతూ వస్తున్నాను." అన్నాడు.

"సరే, మీ మిల్లువాళ్ళని వదిలెయ్యండి. మీకుగాని మీ అల్లుడికిగాని వ్యక్తిగతంగా ఎవరైనా శత్రువులున్నారా? ముఖ్యంగా మీకు....?"

"పర్టిక్యులర్ గా చెప్పనుగాని, మా మిల్లుతోబాటు మరోకాయన పవర్ లూమ్స్ పెట్టాడు. కాని ఆయనకి దాన్ని నడిపే సామర్థ్యంలేక బాగా నష్టాలమీద నడుస్తోంది. అతనికి వృత్తిపరంగా నామీద చాలా కోపంగా వుంది—నా ప్రోడక్టుకి మార్కెట్లో మంచి విలువుంది. నా పనివాళ్ళు కూడా అనుభవంలో ఆరితేరినవాళ్ళు. ఒకప్పుడు నా వర్కర్సుకి ఎక్కువ జీతం ఆశపెట్టి తన ఫర్మ్‌లోనికి లాక్కోవాలని కూడా చూశాడాయన!"

"ఆయన పేరు?"

"మల్లేశం! మా మిల్సుకి ఓ అరవై గజాలదూరంలో నే

ఆయన మిల్లూ వుంది, లక్ష్మీ పవర్ లూమ్స్!"

"ఊఁ! అలాగే ఇంకా ఎవరైనా వుంటే చెప్పండి."

జనార్దనం ఓ నిమిషం ఏదో ఆలోచించి "అంతే సార్! నాకింకెవరిమీదా అనుమానంలేదు" అన్నాడు. ఆ చెయ్యిని తిరిగి పేపర్లో చుట్టేసి బ్యాగ్‌లో పెట్టుకో బోతుంటే కిరణ్ అన్నాడు.

"ఆ చెయ్యి నా దగ్గర వుంచటానికి మీకేమైనా అభ్యంతరమా?" అని.

"అబ్బే, అదేంలేదండి! దీన్ని నేను మిల్లునుంచి సరాసరి యిక్కడికే తీసుకొచ్చాను. ఇంటికి తీసుకువెళ్తే నా కూతురు చూసిందంటే యింక ఆమెను ఆపటం ఎవరి వల్లాకాదు. మీ దగ్గరే వుంచండి" అంటూ ప్యాకెట్ టేబిల్ మీద పెట్టాడు జనార్దనం.

"ఓ.కే! మీ అల్లుడిగారి పోలికలు, తక్కిన వివరాలు, ఆయన ఫోటో కావాలి నాకు!" అన్నాడు కిరణ్. వకుళ చూడబోతే తండ్రికి తెలియకుండానే తన దగ్గరకు సహాయంకోరి వచ్చిందని అతనికర్థమైపోయింది. తన కస్టమర్స్ రహస్యాలు దాచటం తన వృత్తి ధర్మం! అందుకే ఏం ఎరగనట్టు శివరావు వివరాలు మళ్ళీ అడిగాడు.

జనార్దనం ఓ కార్డు సైజు ఫోటో యిచ్చి శివరావు ఒడ్డు, పొడవు వివరాలు చెప్పాడు.

ఆ తర్వాత, "ఈ చెయ్యి నా అల్లుడిది కాకూడదని వెయ్యి దేవుళ్ళకి మొక్కుకుంటున్నాను. మీరు చెప్పాక నాకు ధైర్యం వచ్చింది. వేరేవాళ్ళ చేతివేలికి నా అల్లుడి ఉంగరం తగిలించటానికవకాశముంది" అన్నాడు జనార్దనం."

జేబునుండి చెక్‌బుక్ తీసి సంతకం చేసి కిరణ్ ముందు

పెట్టాడు. "బ్యాంక్ చెక్. మీ ఫీజు ఎంతో ఫిగర్ వేసుకోండి" అన్నాడు.

కిరణ్ చెక్‌బుక్ ఆయనవంక చూసి, "అవసరమైతే నేనే అడుగుతానులెండి. అందాకా మీ దగ్గరే వుంచండి" అన్నాడు.

"అదేమిటి బాబూ, అడ్వాన్స్ తీసుకోరా?"

"అంతా ఒకసారే యిద్దురుగాని!" అన్నాడు కిరణ్ చిన్నగా నవ్వి.

"నా అల్లుడ్ని క్షేమంగా కళ్ళచూస్తాననే ధైర్యం నాకు చాలటంలేదు. రేపు ఉదయంలోపల డబ్బివ్వకపోతే నిజంగానే ఏదైనా చేస్తారేమో, నా అల్లుడ్ని. మీ సలహా ఏమిటి?"

"మీ అడ్రసు యిచ్చారుగా. ఫోన్ నంబర్ కూడా నోట్ చేసుకున్నాను. అవసరమైతే ఉదయమే మీ దగ్గర కొస్తాను. మీ యింటినుంచి సరాసరి చింతలతోపుకి వెళ్దాం!" అన్నాడు కిరణ్.

"చాలా సంతోషం బాబూ! మీకు అప్పగించేసి నా భారం దించేసుకున్నాను. నా అల్లుడ్ని యిప్పుడే చూసుకోగలిగిన ఆనందం కలుగుతోంది. నా కూతురి కష్టం చూడలేకుండా వున్నాను. త్వరలో ఈ సమస్య పరిష్కరించండి" అన్నాడు జనార్దనం లేచి నిలబడి.

"మీరు నిశ్చింతగా వుండండి. మీ అల్లుడిగారికే ప్రమాదమూ లేదు" అన్నాడు కిరణ్ మందహాసం చేస్తూ.

జనార్దనం నమస్కరించి కిందకు దిగి వెళ్ళిపోయాడు. ఆయన మెట్లు దిగి తన కారు దగ్గరికి వెళ్తూండగానే కిరణ్ జనార్దనం నంబర్‌కి రింగ్ చేశాడు.

వకుళ ఫోన్ ఎత్తింది.

"హలో మిసెస్ శివరావుగారూ! నేను కిరణ్‌ని మాట్లాడుతున్నాను. మీవారి కుడిచేతిమీద ఏమైనా పుట్టుమచ్చలుగాని, ఉలిపిరికాయలుగాని వున్నాయా?" అనడిగాడు కిరణ్.

"లేవండీ! పుట్టు మచ్చల్లాంటివేమీ లేవు. ఏమైనా ఆచూకీ తెలిసిందాండీ?"

"లేదులెండి. గుర్తుకోసం అడిగాను."

"మావారి నుదుటిమీద కుడివైపు పెసరగింజంత పుట్టు మచ్చ వుంది. ఛాతీమీద ఎడమపక్క వీపుమీద కంది గింజంతేసి పుట్టుమచ్చలున్నాయి. నాకు తెలిసినంతవరకు గుర్తున్నవి యివే!"

"ఓ.కే! వుంటానండి. ఏమైనా తెలిసినవెంటనే మీకు ఫోన్ చేస్తాను" అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

టేబిల్ మీదున్న చెయ్యివంక చూశాడు. అది కుడి చెయ్యి. బొటనవేలిమీద చిన్న ఉలిపిరికాయ వుంది!

కిరణ్ మస్తిష్కంలో ఏదో మెరిసింది. వెంటనే శ్రీనివాస్‌కి రింగ్ చేశాడు.

"హలో, నేనే బ్రదర్! ఏమైనా తెలిసిందా?"

"ఇంకా ఏం లేదుగాని, నీ మాయమైన శవాలు ఎవరికైనా కుడిచేతిమీద ఉలిపిరికాయలున్నాయా?"

"ఒక్క నిమిషం....ఆఁ! ఓ శవానికి కుడిచేతిమీద ఉలిపిరికాయ వుంది. ఐడెంటిఫికేషన్ మార్కుల్లో నోట్ చేశాను."

"అలాగా! అయితే నీ మాయమైన శవాల్లో ఓ శవం కుడిచెయ్యి నీకు హేండోవర్ చెయ్యబోతున్నాను" అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు కిరణ్.

5

"ఒకసారి మీరు రాగలరా మా ఇంటికి?" అన్నాడు కిరణ్ ఫోన్‌లో.

"ఇప్పుడే రమ్మంటారా? మీ యింటికేనా, అక్కడి నుంచి ఎక్కడికైనా వెళ్ళాలా?" జనార్దన్ అడిగాడు.

"చింతలతోపుకి వెళ్ళాలి. మీ కార్లో రండి.

"అలాగా! అయితే డబ్బు తీసుకుని రమ్మంటారా?"

"ఏం అక్కర్లేదు. నా దగ్గర బ్రీఫ్ కేసులో వుంది. ఏం చెయ్యాల్సిందీ మీరొచ్చాక చెపుతాను."

"అలాగే! ఓ అరగంటలో వస్తున్నాను."

కిరణ్ సోఫాలో కూచుని ఆలోచిస్తున్నాడు.

"ఇదిగో ఈ బ్రీఫ్‌కేస్ చింతలతోపులో కిడ్నాపర్స్ పెట్టుకున్న సంకేత స్థలంలో మీరొక్కరే తీసుకుని వెళ్ళి పెట్టండి! నేను కారు వెనకసీట్లో బయటికి కనపడకుండా కూచుని వాచ్ చేస్తూంటాను. మీ అల్లుడిగార్ని వాళ్ళు తీసుకువస్తే జరగాల్సిన కార్యక్రమం నేను చూసుకుంటాను."

జనార్దనం బ్రీఫ్‌కేసు తెరిచి, "అరె, అన్నీ వంద రూపాయిల నోట్లు! నన్ను వద్దని మీరు తెస్తున్నారు దేనికి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు జనార్దనం.

కిరణ్ చిన్నగా నవ్వి, "సరిగ్గా చూడండి!?" అన్నాడు.

జనార్దనం ఓ కాగితం కట్ట తీసుకుని తిరగేసి, "అరె పైన కింద కరెన్సీ నోట్లున్నాయి. మధ్యలో అదే సైజు తెల్ల కాగితాలు! ఒకవేళ యిది మోసమని గ్రహించి ఆ కిడ్నాపర్స్ నా అల్లుడినేమైనా చేస్తే....?" అన్నాడు.

"అసలు ఆ కిడ్నాపర్స్‌ని రంగంలోకి ప్రవేశించ

నివ్వండి. ఏం చెయ్యాలో అంతా ప్లాన్ చేసి వుంచాను. సమయానికి పోలీస్ సహాయంకూడా సిద్ధంగా వస్తుంది."

జనార్ధనం ప్రశంసగా చూశాడు కిరణ్ వంక.

"ఇక బయల్దేరుదామా?" అన్నాడు కిరణ్ బ్రీఫ్ మూసి చేతో పట్టుకుంటూ.

జనార్ధనం "అలాగే!" అన్నాడు.

"నేను కారు వెనక సీట్లో నే కనపడకుండా కూచుని వుంటాను. చింతలతోపు మీకు తెలుసుకదా!"

"ఊరి చివర లొకేషన్ తెలుసుననుకోండి. ఎప్పుడూ పోలేదక్కడికి!"

"అవసరమైతే రూట్ చెపుతాలెండి."

ఇద్దరు జనార్ధనం కారెక్కారు. కారు ఊరిచివర చింతలతోపువైపు దూసుకుపోయింది.

ఇరవై నిమిషాల ప్రయాణం తర్వాత చింతలతోపు చేరారు యిద్దరు.

కిరణ్ సైగ చేశాక జనార్ధనం బ్రీఫ్ కేసుతో దిగాడు.

అక్కడ నిర్మానుష్యంగా వుంది. దూరంగా పొలాల్లో పనులు చేసుకునే వాళ్ళు కనిపిస్తున్నారు. చింతచిగురు కోసుకోవటానికి వచ్చే ఆడవాళ్ళు కనిపిస్తారేమోనని చూశాడు కిరణ్. మొన్నటి సంఘటనతో బెదిరిపోయి నట్టున్నారు—ఎవరూ రాలేదు.

జనార్ధనం తోపు మధ్యలో బ్రీఫ్ కేసుతో నిలబడి వున్నాడు. పదినిమిషాలు... యిరవై నిమిషాలు....

టైం గడిచిపోతూనే వుంది.

సరిగ్గా ఓ గంట గడిచినా ఎవరూ వస్తున్న జాడ కనిపించలేదు. జనార్ధనం కారువైపు చూస్తున్నాడు కిరణ్ సూచనలకోసం!

జనార్ధనం నించున్న చింతచెట్టు మొదట్లో ఏదో కాగితం గాలికి రెపరెపలాడుతోంది. దానిమీద ఎగిరి పోకుండా ఓ చిన్నరాయి బరువు పెట్టబడి వుంది.

కిరణ్ కారు దిగాడు. చెట్టు దగ్గరికి వెళ్ళి రాయి కిందనుంచి కాగితాన్ని తీశాడు. జనార్ధనం ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు.

కిరణ్ కాగితం చదివాడు. నాలుగే లైన్లు టైప్ చేయబడి వున్నాయి యింగ్లీషులో.

"జనార్ధనం, నిన్ను ఒంటరిగా డబ్బుతో రమ్మని రాస్తే కిరణ్ సహాయం కోరావు కదూ! అంటే నీకు మా హెచ్చరిక లెక్కలేదన్నమాట! రేపే సమయానికి నీ అల్లుడి శవం యిదే చెట్టుకింద పొర్లుతుంటుంది, వచ్చి కలెక్టు చేసుకో!" అని వుంది. సంతకం లేదు.

ఇదివరకటి ఉత్తరాలకు మల్లే అదే టైపు అక్షరాలు! అలాంటి పేపరే వాడారు.

కిరణ్ ఉత్తరాన్ని మడిచి జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

"పదండి వెళ్దాం!" అన్నాడు కిరణ్.

"ఆ ఉత్తరం నేను చూడవచ్చా?" అడిగాడు జనార్ధనం.

కిరణ్ ఓ క్షణం ఆలోచించి జేబులోనుండి ఉత్తరం తీసిచ్చాడు. అది చదివిన జనార్ధనం నిశ్చేష్టుడయ్యాడు.

6

కిరణ్ యింట్లోకొస్తూనే శ్రీనివాస్‌కి రింగ్ చేశాడు.

"హల్లో మైడియర్ ఇన్‌స్పెక్టర్! నేను చెప్పిన విషయం ఏం చేశావు?"

"ఏమిటి, శివరావు విషయమేనా?"

"అవును. ఏమయినా ఎంక్వయిరీ చేయించావా?"

"సిటీలో ఎక్కడ ఏ మూల వున్నా మా వాళ్ళు పట్టేస్తారు బ్రదర్! రాత్రి మా శవం చెయ్యి హేండోవర్ చేసినప్పుడు చెప్పావో లేదో మా వాళ్ళందరికీ పేరు పేరునా పిలిచి చెప్పేశాను. అప్పుడే కొన్ని ఏరియాస్ నుంచి రిపోర్ట్సు కూడా వచ్చేసినవి. ఎక్కడా అతని జాడ లేదు. రాజమండ్రి మా ఫ్రెండుకి ఎస్సీ డీల్ కాంటాక్టు చేసి చెప్పాడు. అతను సర్కిల్ ఇన్స్పెక్టర్. అక్కడ కూడా శివరావు స్నేహితుల్ని, బంధువుల్ని అందర్నీ ఎంక్వయిరీ చేయమన్నాను. మధ్యాహ్నానికి ఆ రిపోర్టు కూడా వస్తుంది."

"థాంక్యూ బ్రదర్!"

"నాకు థాంక్స్ వద్దుగాని, నా మాయమైన శవాల సంగతి నువ్వే పూనుకోవాలి. ఈ విషయంలో మా వాళ్ళ అసమర్థతకి నేను సిగ్గుపడుతున్నాను."

"ఇదేవిధంగా శివరావు విషయంలో కూడా సిగ్గుపడవు కదా!"

"నో, నో, బ్రదర్! ఏమో, ఏ పుట్టలో ఏ పాముందో? శివరావు అంతర్థానానికి నా శవాల అంతర్థానానికి సంబంధమున్నా వుండొచ్చు, ఏం చెప్పగలం?"

"యూ ఆర్ రైట్! తప్పకుండా సంబంధమున్నది. ఆ వాహనం టైరు గుర్తులు ట్రేస్ చేశావుకదా! ఆ టైర్లు మెటాడార్ వేన్ వని నా నమ్మకం. యామై రైట్?"

"కరెక్టు బ్రదర్! మెటడార్ వేన్ వే! అయితే సిటీలో కొన్ని వేల వేన్లున్నాయి. ఇదెవరిదో ఎలా కని పెట్టడం?"

"నేను వచ్చాక మాట్లాడదాం. ఫోన్లో వివరాలు చెప్పడం బావుండదు. అయితే ఒక్క విషయం నీకు

క్లారిఫై చేస్తున్నాను. నీ శవాల్లో ఓ శవం చెయ్యిని కత్తిరించి శివరావు కిడ్నాపర్స్ అతని మామకు పంపించారు. అంటే శవాల్ని మాయంచేసినవాళ్ళు, కిడ్నాపర్స్ వేరువేరు కాదు. అంటే ఆ కిడ్నాపర్స్ శివరావు మామ జనార్దనం శత్రువులు. ఆ శత్రువు యెవరో చూచాయగా ఆతను చెప్పాడు. అట్నుంచి నరుక్కొనివద్దాం" అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు కిరణ్.

అంతలోనే ఫోన్ గణగణ మోగింది.

"హలో కిరణ్ స్పీకింగ్!"

"నేనండీ, వకుళని మాట్లాడుతున్నాను."

"శివరావుగారి విషయం యింకా ఓ నిర్ణయానికి రాలేదమ్మా!"

"నాకు ఏదో భయంగా వుందండి!"

"ఫరవాలేదమ్మా. త్వరలోనే ఆయన్ను క్షేమంగా నీకు అప్పగిస్తాను, సరేనా!"

"మీరు చెప్పే ధైర్యమే నాకు ఊపిరిపోస్తోంది."

"ఆ, మీ నాన్నగారింట్లో వున్నారా?"

"ఎక్కడికో వెళ్ళివచ్చి, యిప్పుడే మిల్లుకి వెళ్ళిపోయారండి."

"నీకో విషయం చెప్పాలమ్మా, మీ నాన్నగారు కూడా శివరావుగారి గురించి ఆచూకీ తెలుసుకోమని నన్ను కోరారు."

"చూశారా, నాన్నగారికి నామీద ఎంత ప్రేమో!"

"ఉంటానమ్మా!" ఫోన్ పెట్టేశాడు కిరణ్.

ఫోన్ దగ్గర్నుంచి లేస్తూండగానే మళ్ళీ రింగయింది.

"హల్లో డిటెక్టివ్ కిరణ్ హియర్?" అన్నాడు.

"సార్! నా పేరు రమేష్. ఫోటోగ్రాఫర్ని. వకుళా

స్టూడియో నడుపుతున్నాను. నా గురించి మీకు తెలియక పోయినా మీ గురించి నాకు తెలుసు. వకుళ తన భర్త అంతర్ధానం గురించి, మీ సహాయంకోరి రావటం నాకు తెలుసు. ఆ విషయమై కొన్ని వివరాలు మీకు చెప్పాలని రెండు రోజులుగా ప్రయత్నిస్తున్నాను. కాని మిమ్మల్ని కలుసుకోలేకపోతున్నాను" అతను చెప్పటం ఆపాడు రెండు క్షణాలు.

కిరణ్ టెన్షన్‌తోను, ఉత్సుకతోను కుర్చీలో ముందుకి వంగి జాగ్రత్తగా వింటున్నాడు.

"కారణం—ఎవరో గుర్తు తెలీని యిద్దరు వ్యక్తులు అనుక్షణం నన్ను నీడలా వెన్నంటుతున్నారు. అందుకే నేను చెప్పాలనుకున్న విషయాలు వివరంగా రాసి మీ పేర యిందాకే పోస్టు చేశాను."

"మీరెక్కడనుంచి మాట్లాడుతున్నారు?"

"నా స్టూడియోకి దగ్గర్లోనే వున్న పబ్లిక్ బూత్ నించి! ఇప్పుడే లెటర్ పోస్టుచేసి వచ్చాను. అందులో కొన్ని ముఖ్యమైన ఫోటోలు కూడా జతచేశాను. అవి చూడగానే శివరావుని దాచినదెవరో, మార్చ్యురీనించి రెండు శవాల్ని మాయంచేసిందెవరో మీకు తెలిసి పోతుంది....అదిగో నన్ను వెంటాడుతున్న మనుషులు కనిపెట్టేసి యిటే వస్తున్నారు. ఫోన్ పెట్టే...." అంటూండగానే ఢామ్మని పిస్తోలు పేలిన శబ్దం, ఆ వెనకనే ఫోన్‌లో రమేష్ ఆర్తనాదం హృదయవిదారకంగా విన్పించాయి.

కిరణ్ ఒక్క క్షణం వృధా చెయ్యలేదు. శ్రీనివాస్‌కి రింగ్ చేసి, "వెంటనే నీ సిబ్బందితో మెయిన్ రోడ్‌లో వున్న వకుళా స్టూడియోకి సమీపంలో వున్న టెలిఫోన్

బూత్ కి రా! నేను యింటి దగ్గర్నుంచి అక్కడికే బయల్దేరి వెళ్తున్నాను. ఓ ముఖ్యమైన సాక్షి చేజారి పోతున్నాడు" అని ఫోన్ పెట్టేసి రెండేసి మెట్లు ఒకే సారి గెంతుతూ గరాజ్ నించి టయోటా బయటికి తీశాడు.

7

పదినిమిషాల్లో టెలిఫోన్ బూత్ దగ్గరికి చేరుకున్నాడు కిరణ్. అప్పటికింకా శ్రీనివాస్ చేరలేదు.

టెలిఫోన్ బూత్ చుట్టూ జనం గుమిగూడి వున్నారు. మిట్టమధ్యాహ్నం జరిగిన సంఘటన కావటంతో జనం అందరూ అక్కడికే పరుగులు పెడ్తున్నారు.

కిరణ్ కారుని పక్కగా పార్క్ చేసి, బూత్ లోపలికి దారిచేసుకోవటానికి చాలా అవస్థపడాల్సి వచ్చింది. అద్దాల్లోంచి బూత్ కి అడ్డంపడ్డ యువకుడు కనిపించాడు. అతని వీపులోని గాయంనించి యింకా రక్తం స్రవిస్తూనే వుంది. ముందుకి వాలిపోయాడు. అతన్ని వెనకనించి కాల్చినట్టుంది.

అతనే రమేష్ అని అర్థం చేసుకున్నాడు కిరణ్. మనిషిలో చలనంలేదు. వెంటనే ప్రాణం పోయుండాలి.

సైరన్ వేసుకుంటూ శ్రీనివాస్ జీప్ రావటంతో గుంపు చెదిరింది. ఎవరిమటుకు వాళ్ళు సాక్ష్యం వుండాల్సి వుంటుందని ఒకరొకరు జారుకున్నారు.

తక్కిన వాళ్ళని పోలీసులు చెదరగొట్టారు.

కిరణ్ క్లుప్తంగా రమేష్ కి తనకి మధ్య జరిగిన సంభాషణ తెలియచేశాడు.

శ్రీనివాస్ తన సిబ్బందికి ఆదేశాలిస్తున్నాడు. కిరణ్ తన సూదంటు రాయిలాంటి కళ్ళతో అక్కడ ప్రతి సెంటిమీటరు పరీక్షగా వెతుకుతున్నాడు—ఆధారాల

కోసం.

ఇంతలో దూరంగా ఏదో కలకలం విన్పించింది.

జనం హడావిడిగా పరుగులు పెడుతున్నారు.

కిరణ్ అటు దృష్టిసారించాడు. ఏదో కాలిపోతోంది. ఎర్రటి వస్తువు పరీక్షగా చూశాడు.

పోస్టు డబ్బా!

రమేష్ మాటలు గుర్తొచ్చాయి. అప్పుడే తనకి లెటర్ పోస్టుచేసి ఫోన్ చేస్తున్నానని చెప్పాడు. అంటే యిదే పోస్టుబాక్సులో వేసివుంటాడు ఆ ఉత్తరం! అది అతన్ని అనుసరిస్తూన్న మనుషులు గమనించి వుంటారు.

కిరణ్ నిస్సహాయంగా చూస్తుండిపోయాడు. అప్పటికే బాక్సంతా కాలిపోయింది. లోపల ఉత్తరాలన్నీ పూర్తిగా కాలిపోయి వుంటాయి. తన ఆధారాలు ఎక్కడా వదలకుండా జాగ్రత్త తీసుకోవటమేకాక, తనకి చేరబోయే ఆధారాల్ని కూడా చాలా కాషస్‌గా వాచ్ చేసి వాటు రూపుమాపుండా చేశాడు.

కిరణ్‌కి ప్రత్యర్థి ఎంత తెలివైనవాడో తెలిసివచ్చింది. ఇంతలోనే అతని మస్తిష్కంలో మెరుపులు మెరిశాయి.

"శ్రీనివాస్, నువ్విక్కడి తతంగం చూస్తుండు. నే నిప్పుడే పదినిమిషాల్లో వస్తాను" అంటూ కిరణ్ అతని సమాధానం కోసం కూడా చూడకుండా చకచక అడుగులు వేసుకుంటూ రోడ్డున నడిచాడు. బోర్డులు చూస్తూ నడుస్తూ 'వసుశా స్టుడియో' అన్నచోట ఆగాడు.

తలుపులు తీసే వున్నాయి.

పెద్ద హాలులాంటి గదిలో పార్టిషన్ ముందు కాస్త జాగాలో ఓ టేబిలు, కుర్చీలు వున్నాయి. పార్టిషన్ వెనక కెమెరా స్టాండు, లైట్సు కనపడుతున్నాయి

దానికి దూరంగా బ్యాక్ గ్రౌండ్ సీనరీ వున్న గుడ్డ తెర కార్డుబోర్డుమీద అతికించి వుంది.

లోపల యెవరూ లేరు. ఖాళీగానే వుంది.

రమేష్ ఒక్కడే సింగిల్ గా చూసుకుంటున్నట్టున్నాడు స్టుడియో. చిన్న స్టుడియో!

కిరణ్ సరాసరి లోపలికి వెళ్లాడు. హాలుకి కుడిపక్క ఏంటీ రూంవుంది. అదే డార్క్ రూమని గ్రహించాడు కిరణ్. తలుపులు తీసేసి వున్నాయి. ఎర్రటి బల్బు వెలుగుతోంది లోపల.

ఆ ఎర్రటి కాంతిలో నేలమీద నెగిటివ్ లున్న చిన్న అట్టపెట్టెలు చెదిరిపడివున్నాయి. గదినిండా నెగిటివ్ లు చెల్లాచెదురుగా చిందరవందరగా పడున్నాయి. అంటే డార్క్ రూమంతా యిదివరకే ఎవరో నెగిటివ్ లు వేటి కోసమో వెతికారన్నమాట!

ఫోటోలు పోస్టులో పంపటంచూసిన హంతకుడి మనుషులు అటు పోస్టు డబ్బాని కాల్చెయ్యటమేకాక యిటు ఆ ఫోటోల నెగిటివ్ లు కూడా వెతుక్కు తీసుకు పోయారు. అన్ని మార్గాలు మూసేశారు తనకి!

ప్రత్యర్థి తెలివికి మరోసారి విస్తుపోయాడు కిరణ్. కొద్ది క్షణాలు కర్తవ్యం తెలీనివాడిలా అట్లాగే నిల్చుండి పోయాడు.

అసలు రమేష్ తనకేం రాశాడు? ఫోటోలు ఎవరివి? హంతకుడివేనా? అదే నిజమయితే తనకి బ్రహ్మాండమైన అవకాశం. వెంట్రుకవాసిలో తప్పిపోయిం దన్నమాట! ఇప్పటిదాకా సరైన ఆధారంలేక కేసు నత్త నడక నడుస్తోంది. ఒకేసారి కేసుకి ఆయువుపట్టులాంటి ఇన్ఫర్మేషన్ ఆధారాలతోసహా దొరికి అంతలోనే చేజారి

పోయింది.

కిరణ్ అక్కడే నిలుచుని స్టుడియోని పరీక్షగా చూశాడు. పెద్దగా ఫర్నిచర్ కూడా లేదు. స్టుడియో లోపల వున్న కెమెరా, ఫేన్స్ తప్ప యిక ఖరీదైన వస్తువులేం లేవు. చాలా చిన్న స్టుడియో.

స్టుడియో పేరు కూడా చిత్రంగా అనిపించింది. వకుళా ఫోటో స్టుడియో అన్న పేరు చిత్రంగా ధ్వనించింది. జనార్ధనం కుమార్తె—తన క్లయింటు—పేరు కూడా వకుళే! వకుళ తనకెంతో పరిచయమున్నట్టు ధ్వనించింది రమేష్ గొంతు ఫోన్‌లో. అదీకాక వకుళ చర్యల్ని ఎప్పటికప్పుడు కనిపెట్టి వుండటంలో రమేష్ ఆంతర్యమేమిటి?

వకుళపట్ల ఏమిటతనికి యింట్రెస్టు?

ఈ ఆలోచన రాగానే కిరణ్ రమేష్ డ్రాయిరు సొరుగు తెరిచి చూశాడు డైరీవంటిదేమైనా దొరుకుతుందేమోనని!

అతని ఊహ నిజమయింది. డ్రాయరు సొరుగులో డైరీ వుంది. పైన ఎస్. రమేష్ బి. ఎస్సి. అని వ్రాసి వుంది. రమేష్ గ్రాడ్యుయేట్ అన్నమాట! ఏ ఉద్యోగం దొరక్క చిన్న ఫోటోస్టుడియో పెట్టుకున్నాడన్నమాట!

లోపలి పేజీలు చాలవరకు ఖాళీగానే వున్నాయి.

ఒకచోట మాత్రం ఈ రోజు వకుళ చాలా విచారంగా వున్నట్టు కనిపించింది. యెందుకో మరి? రెండు రోజులుగా శివరావు కనిపించటంలేదు, రాజమండ్రి వెళ్లాడేమో అని వుంది.

తరవాత రెండు రోజులు ఖాళీ. మూడో రోజున శివరావు ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయినట్టున్నాడు. వకుళ చాలా

విచారంగా వున్నట్లు కనిపిస్తోంది. వకుళ ముఖం వాడిపోతే చూడటానికి చాలా బాధనిపిస్తుంది అని రాసుకున్నాడు రమేష్...

మరోచోట 'ఈ రోజు వకుళ డిటెక్టివ్ కిరణ్ గార్ని కల్సుకుని మాట్లాడింది. శివరావు గురించి వెతికి పెట్టమని వుంటుంది. కిరణ్ గారికి అప్పచెపితే యిక ధైర్యంగా వుండొచ్చు. శివరావు యెక్కడికి వెళ్ళిపోయాడో మరి?' అని వుంది.

తర్వాత రెండురోజులు ఏం రాయలేదు. తర్వాతి పేజీలో ఉత్త నంబర్లు వేసివున్నాయి—3,1. 3,5,18,1 అని ఆరు నెంబర్లున్నాయి, అంతే! వాటికేసి దీర్ఘంగా చూశాడు కిరణ్. కాని అవి అంతుబట్టలేదు.

పక్కన ఏదో సవ్వడి అవటంతో చటుక్కున తల తిప్పాడు కిరణ్. కాని అప్పటికే ఆలస్యమయింది.

కిరణ్ తలమీద వెయ్యి సమ్మెట్లతో మోదినట్లయి ఓ క్షణం ముందుకు తూలబోయి ఆగాడు. కాని అంతలోనే కుప్పలా కూలి పడిపోయాడు.

అదే సమయంలో స్టుడియో బయట పోలీస్ జీప్ ఆగటం, అందులోనించి శ్రీనివాస్ ఆత్రుతగా దిగటం గుర్తు తెలీదు. అప్పటికే అతనికి స్పృహతప్పిపోయింది.

8

కిరణ్ భారంగా కళ్ళు తెరిచాడు.

ఎదురుగా ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్, లాయర్ బిందు, డాక్టర్లు, సార్జంట్లు, కానిస్టేబుల్స్ వున్నారు.

శ్రీనివాస్ మందహాసం చేశాడు.

బిందు ముఖం ఆనందంతో విప్పారింది.

కిరణ్ పైకి లేవబోయాడు. తలంతా దిమ్ముగా వుంది.

తల తడుముకున్నాడు. బాండేజి వుంది.

"పెద్ద దెబ్బ కాదులెండి. కొంచెం చిట్లింది. గత రాత్రి తా స్పృహ రాలేదు మీకు. ఇప్పుడు ఉదయం పది గంటలు కావస్తోంది. దాదాపు యిరవై గంటలు స్పృహ లేకుండా వున్నారు" అన్నాడు డాక్టరు.

"నువ్వు యెంత సేపటికీ రాకపోవటంతో వకుళా స్టుడియోకి వచ్చాను. అప్పటికే యెవరో గుర్తుతెలీని వ్యక్తులు ముగ్గురు స్టుడియో బయటికొచ్చి మోటర్ బైక్ ఎక్కి వెళ్ళిపోతున్నారు. లోపలికి వచ్చి చూసేసరికి పార్టిషన్ పక్కన నువ్వు పడిపోయి వున్నావు" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"వాళ్ళే హంతకుడి మనుషులు! నన్ను నెత్తిమీద కొట్టి రమేష్—అదే స్టుడియో కుర్రాడు, హాతుకు డైరీ పట్టుకుని పారిపోయారు."

"అందులో ముఖ్యమైన సమాచారమేదైనా వుందా?"

"ఆఁ! ఓ విధంగా ముఖ్యమైనదే వుంది" అన్నాడు కిరణ్, తను చివరిగా చూసిన నంబర్లు గుర్తు తెచ్చుకుంటూ. ఓసారి మననం చేసుకున్నాడు. రమేష్ ఆ నంబర్లు వూరికే వేసివుండడు. దాని వెనుక ఏదో అంతరార్థం వుండివుండాలి. అదే అందటంలేదు!

"మాయమైన శవాల ఆచోకీ ఏమైనా తెలిసిందా?" కిరణ్ అడిగాడు శ్రీనివాస్‌ని.

"లేదు బ్రదర్! ఇక నువ్వే వచ్చి ఆ పని పూర్తి చేస్తావని యెదురుచూస్తున్నాం" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"ఓ.కే! ఇప్పుడే బయల్దేరి వెళ్దాం! ముఖ్యమైన వ్యక్తిని కల్సుకోవాలని చెప్పానుకదా, అతన్ని వెంటనే కలవాల్సి వుంది....ఆఁ, వకుళ స్టుడియోని సీల్ చేయించావా?"

అడిగాడు కిరణ్.

"ఆఁ! నిన్ను హాస్పిటల్ కి చేర్చేముందు సీలు వేసి మరీ కదిలాం అక్కడినుంచి!"

"గుడ్! అవసరమైతే ఓసారి మళ్ళీ వెరిఫైచేద్దాం. రమేష్ యిల్లెక్కడో తెలుసా?"

"ఆఁ! స్వంత యిల్లంటూ ఏదీ లేదు. అతనికి వెనకా ముందు యెవరూ లేరు. ఓ రూం తీసుకుని వుంటున్నాడు రవీంద్ర నగర్ లో. గది వెతికించాను. అనుమానాస్పదమైన ఆధారాలేం దొరకలేదు."

"గుడ్, కాని అతని గది నువ్వు సోదా చేసేసరికి మామూలుగానే వుందా, యెవరైనా యిదివరకే సోదా చేసినట్టుందా?"

"కరెక్ట్! ఇదివరకే యెవరో గదంతా వెతికారు దేని కోసమో. వస్తువులన్నీ చిందరవందరగా పడున్నాయి."

కిరణ్ సాలోచనగా తలూపాడు. హంతకుడి ప్రయత్నం ఫలించలేదు. నెగిటివ్ అతని చేతికి చిక్క లేదని అర్థమయిపోయిందతనికి. రమేష్ తెలివైనవాడు. నెగెటివ్స్ విషయంలో జాగ్రత్త తీసుకున్నాడు. కాని ఇప్పుడు బతికిలేడు. అవి యెక్కడ దాచాడో తెలిసే అవకాశం కాస్తా పోయింది. రమేష్ ఒక్కడికే హంతకుల విషయం తెలుసు!

కిరణ్ లేచాడు.

డాక్టర్ వారించి, ఈ రోజు పూర్తిగా విశ్రాంతి తీసుకోండి!" అన్నాడు.

కిరణ్ ఆయనకి నమస్కరించి, "విశ్రాంతి తీసుకునే టైంలేదు సర్. అవతల చాలా ముఖ్యమైన పనులకు హాజరు కావల్సి వుంది నేను" అన్నాడు.

డాక్టర్ కాదనలేకపోయాడు.

హాస్పిటల్ నించి వకుళకి ఫోన్ చేశాడు కిరణ్. ఆమె అందుకుంది.

"నేనమ్మా, కిరణ్ మాట్లాడుతున్నాను. మీ నాన్న గారింట్లో వున్నారా?"

"లేరండి. మిల్లుకి వెళ్ళిపోయి గంట దాటింది."

"మీరింటి దగ్గరే వుండండి. ఓ ముఖ్యమైన విషయం మీతో మాట్లాడవలసి వుంది."

వారి విషయం ఏమైనా తెలిసిందాండి?"

"అన్నీ మీ యింటివద్ద మాట్లాడుదాం" అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు కిరణ్. శ్రీనివాస్ వంక తిరిగి, "నా కారు నిన్న స్పాట్ లో వదిలేశాను, ఏమయింది?" అనడిగాడు.

"మా గరాజ్ లో పెట్టించాను. నీ పాకెట్లో యిగ్ని షన్ కీ తీసుకున్నాం" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

వకుళ గుమ్మంలోనే స్వాగతం చెప్పింది.

ఇద్దరు ఆమె చూపించిన కుర్చీల్లో కూచున్నారు.

కిరణ్ ఉపోద్ఘాతం లేకుండా, "రమేష్ నెవరో హత్య చేశారు!" అన్నాడు ఆమె ముఖకవళికలు గమనిస్తూ.

ఆమె ముఖంలో ఆశ్చర్యం కనిపించింది. "రమేష్ యెవరు?" అన్నది.

"అదే మెయిన్ రోడ్ లో వకుళా స్టుడియో పెట్టు కున్నాడే—ఆ రమేష్."

వకుళ ముఖంలో ఏదో మెరుపు కనిపించింది. తర్వాత మామూలుగా అయిపోయింది."

"అతను మీకు తెలుసా?"

"తెలుసు. నాతో కలిసి చదువుకున్నాడు."

"మీరు మరోలా అనుకోకుంటే — మీరతనికి కాస్త దగ్గరగా వచ్చారనుకుంటాను చదువుకునే రోజుల్లో!" అన్నాడు కిరణ్ మెల్లగా.

వకుళ రెండు క్షణాలు మాట్లాడలేదు.

"నేను అతనికి దగ్గరగా వెళ్ళలేదు—అతనే నాకు దగ్గర కావాలని చాలా ప్రయత్నించాడు. నాకెందుకో అతనిపట్ల ఆసక్తిలేదు. అతను మాత్రం నన్నో దేవతలా ఆరాధించేవాడు. ఓసారి తన యిష్టాన్ని వెల్లడిస్తే ఫ్రాంక్‌గా చెప్పేశాను—అలాంటి పిచ్చి ఆశలు పెట్టుకోవద్దని!"

"ఆ తర్వాత మీమీద కక్ష సాధింపు ధోరణిలో ఏమైనా ప్రయత్నించాడా? మిమ్మల్ని అల్లరి చెయ్యాలని గాని, మీమీద స్కాండల్స్ ప్రచారం చెయ్యాలని గాని...."

"అహం, అదేంలేదు. నేను నా నిర్ణయం ముఖంమీద తేల్చి చెప్పగానే అఫెండయ్యాడు. మానసికంగా బాగా క్రుంగిపోయినట్టు కనిపించాడు. ఆ తర్వాత నాతో ఎన్నడూ అలాంటి ప్రసక్తి తేలేదు. చాలా మర్యాదగా ప్రవర్తించేవాడు. ఓసారి నన్ను అల్లరిపిల్లలు చుట్టుముడితే వాళ్ళబారినుండి నన్ను రక్షించటానికి బాగా దెబ్బలు తిన్నాడు కూడా. నేనంటే అంత ఆరాధన!"

"ఆ విషయం అతను తన ఫోటో స్టుడియోకి మీ పేరు పెట్టుకోవటంవల్ల అర్థం చేసుకున్నాం. ఆ తర్వాత, అంటే మీ పెళ్ళయ్యాక అతను మిమ్మల్ని కలవాలని ప్రయత్నించటం, మాట్లాడాలనుకోవట్ం వంటిదేమైనా చేశాడా?"

"మా పెళ్ళి ఫోటోలు అతనే స్వయంగా కలర్‌లో

తీశాడు. అవన్నీ ఆల్బంలో అతికించి నెగెటివ్ లతోపాటు నాకు పెళ్ళి కానుక అంటూ ప్రజెంట్ చేశాడు. ఆ తర్వాత ఎప్పుడైనా మా యింటిమీదుగా వెళ్తుంటే వాడుగాని నన్నెప్పుడూ పలకరించాలనిగాని, నావైపు పరీక్షగా చూడాలనిగాని ప్రయత్నించేవాడు కాదు."

"మొదట్నుంచీ రమేష్‌ది యీ వూరేనా?"

"అవునండి. ఇక్కడే చదువుకున్నాడు. ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చేసి కలిసిరాక ఫోటో స్టుడియో పెట్టుకున్నట్టు, మా ఫోటోలు ఇచ్చే సమయంలో చెప్పాడు."

శ్రీనివాస్, కిరణ్ లేస్తుండగా వకుళ కిరణ్ నుద్దేశించి, "మా వారు క్షేమమే కదండీ! నాకెందుకో భయంగా వుంది" అన్నది బేలగా చూస్తూ.

"ఏం ఫరవాలేదమ్మా, ఆయన క్షేమంగా నే వున్నారని నిశ్చయంగా చెప్పగలను. త్వరలో నే మిమ్మల్ని కలిపే ప్రయత్నంలో వున్నాను" అన్నాడు కిరణ్ ధైర్యం చెపుతూ.

"రమేష్ నెవరు చంపారండీ?" మళ్ళీ అడిగింది.

"అదింకా తెలియ లేదు. పాపం నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపేశారు. ఆ హంతకుల్ని అంత తేలిగ్గా వదలను" అన్నాడు కిరణ్. అతని దవడ కండరాలు బిగుసుకున్నాయి.

వకుళ అప్పుడే కిరణ్‌ని గమనించినట్టు, "మీ తలపైన ఏదో కాటన్ ప్యాచ్ కనిపిస్తోంది. ఏదైనా గాయమయిందాండి?" అనడిగింది.

కిరణ్ బాండేజి క్లాత్ విప్పేసి కాటన్ ప్యాచ్ మాత్రమే గాయంమీద వుండనిచ్చాడు. ఆ ప్యాచ్ వకుళ దృష్టిలో పడింది.

"ఏదో చిన్న గాయం, ఫరవాలేదులెండి, ఏం కాదు" అంటూ జీవ్ దగ్గరికి నడిచాడు. శ్రీనివాస్ డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చున్నాడు.

శ్రీనివాస్ జీవ్ స్టార్టు చెయ్యబోతుండగా చటుక్కున వారించాడు కిరణ్.

ఇగ్నిషన్ కీ తీసేసి కిందికి దిగాడు కిరణ్. శ్రీనివాస్ ఆశ్చర్యంగా అతనివంకే చూస్తున్నాడు.

కిరణ్ ముందువైపుకి వెళ్ళి బోనెట్ ఎత్తి లోపలి నుండి ఎలక్ట్రిక్ ట్రాన్స్‌ఫార్మర్ పరమాణంలో వున్న ఓ వస్తువును పైకి తీశాడు. దాని చివర వైర్లున్నాయి. ఆ వైరు డాష్‌బోర్డువున్న వైర్లతో కనెక్టు చేయబడి వున్నాయి.

శ్రీనివాస్ కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాడు. "ఏమిటిది?" అన్నాడు,

"హ్యాండ్ బాంబ్. జీవ్ స్టారుచేసిన వెంటనే పేలేలాగా అమర్చారు. మనం వకుళతో మాట్లాడుతుండగా గుండగులు చేసిన పని యిది! ఈసరికి మనిద్దరం పరలోకంలో వుండేవాళ్ళం!" అన్నాడు కిరణ్.

"బోనెట్‌లో బాంబ్ వున్నట్టు ఎలా గ్రహించావు?"

"ఇవిగో, వీటినిబట్టి" అన్నాడు కిరణ్ వైట్ పైటుండే యిగుర్లేబెడ్ కవరింగ్‌ని చూపిస్తూ "వైరు అతకటానికి లోపల రాగివైరు పైనుండే యిన్సులేషన్ కత్తిరించి బోనెట్‌మీద పడేశారు. సీట్లో కూచోగానే ఫ్రంట్ మిర్రర్‌లోంచి బోనెట్‌మీదున్న యీ కవరింగ్ పీసెస్ కనిపించాయి. అవి అక్కడ ఎందుకుండాల్సి వచ్చింది? వెంటనే తట్టింది—మనం లేనప్పుడు బోనెట్ లోపల ఏదో రిపేర్ జరిగుండవచ్చని! నా అనుమానమే నిజ

మయింది."

శ్రీనివాస్ అభినందన పూర్వకంగా కిరణ్ వంక చూసి, "యూ ఆర్ గ్రేట్! హేట్సాఫ్ బ్రదర్!" అన్నాడు.

"థాంక్సులు తర్వాత. ముందు జీవ్ ని పద్మా పవర్ లూమ్స్ వైపు పోనియ్యి. అక్కడికి దగ్గర్లో మల్లేశం అనబడే మరోకాయన పవర్ లూమ్స్ నడుపుతున్నాడు—'లక్ష్మి పవర్ లూమ్స్' అక్కడికి పోనియ్యి-కమర్షియల్ రోడ్డు" అన్నాడు కిరణ్.

సరిగ్గా పదినిమిషాల్లో జీవ్ కమర్షియల్ రోడ్డులో వున్న 'లక్ష్మి పవర్ లూమ్' ముందాగింది.

పోలీస్ జీవ్ చూసి ఫ్రంట్ రూంలో వున్న ఓ నడి వయసాయన లేచి నిలబడ్డాడు.

ఇద్దరు లోనికి ప్రవేశించగానే మర్యాదగా ఆహ్వా నించాడు.

"మీరేనా ప్రొప్రయిటర్?" అడిగాడు కిరణ్.

"అవును సార్. నా పేరు మల్లేశం" అన్నాడతను.

"మీనుంచి కొన్ని వివరాలు కావాలి."

"అడగండి."

"మీరు ఎన్నాళ్ళుగా నడుపుతున్నారీ మిల్లు?"

"దాదాపు యిరవై ఏళ్ళనుండీ."

"ఎంతమంది పని చేస్తున్నారు?"

"అరవై ఎనిమిదిమంది."

"మీకు కాంపిటిటర్స్ యెవరైనా వున్నారా?"

"నాదికాక మరో పవర్ లూమ్స్ మాత్రమే వున్న దండి యీ సిటీలో. అదీ యిదే రోడ్డున వుంది—పద్మా పవర్ లూమ్స్."

"మీ యిద్దర్లో ఎవరి టర్నవుట్ లో వుంది?"

"ఒకప్పుడు నాదే బావుండేదండి! కాని ముఖ్యమైన నలుగురు లీవర్సుని పద్మా పవర్ లూమ్స్ జనార్దనం ఎక్కువ ఆశ చూపి తనవైపు లాగేసుకున్నాడు. అయినా ప్రొడక్టివిటీ నాదే ఎక్కువ వుండేది. కాని జనార్దనం నన్ను పడగొట్టాలని నష్టానికి నడుపుతున్నాడు—రేట్లు బాగా తగ్గింది."

"అలాగా! కాని మార్కెట్ బావుండటమేగాక, చాలా లాభాలు సంపాదించాడని విన్నాం. అతని విషయంలో మాకు చాలా రిపోర్టులు వచ్చాయి" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

మద్దేశం విజృంభించాడు. "అవును సార్! అదంతా మిల్ మీద ఆర్జించినదైతే కదా! అంతా అక్రమంగా సంపాదించిందే!"

"అంటే...."

మల్లేశం రెండు క్షణాలు తటపటాయించాడు.

"ఫరవాలేదు చెప్పండి—మాకు తెలుసులెండి. సాటి వ్యాపారస్తులు కాబట్టి మీకైతే వివరంగా తెలుస్తుందని అడుగుతున్నాం" అన్నాడు కిరణ్.

మల్లేశం గొంతు బాగా తగ్గించి, "కొరియానుంచి స్మగుల్డు పాంట్, షర్టు బిట్స్ తెప్పిస్తాడు. వాటిని తన మిల్లులో తయారైన బట్టలమధ్య పెట్టి దేశంలోని అన్ని ప్రాంతాలకి పంపించి అమ్మిస్తాడు. ముఖ్యంగా యీ బిజినెస్ కోసం కొంతమందిని తనకు నమ్మకస్తులైన వాళ్ళని తన చేతికింద వుంచుకున్నాడు."

"వాళ్లెవరో మీకు తెలుసా? వచ్చిన బిట్స్ ఎక్కడ స్టోర్ చేస్తాడో ఆ వివరాలు చెప్పగలరా?"

మల్లేశం తడబడి, "అది చాలా రహస్యంగా జరుగు

తున్నది సార్! యెవరికీ తెలియనివ్వడు జనార్ధనం!" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ మల్లేశం కళ్ళలోకి చూస్తూ, "ఇప్పుడు మీరు చెప్పిన విషయాలు నిజమేనా? లేక అనూయతో లేనిపోనివి జనార్ధనంమీద కల్పించి చెప్తున్నారా?" అనడిగాడు.

"నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం బాబూ! మీతో అబద్ధం చెపుతానా?" అన్నాడు మల్లేశం.

"మీరు చెప్పిన విషయాలు నిజంకాదని రుజువైతే మీమీద తీవ్రమైన చర్య తీసుకుంటాను" అన్నాడు శ్రీనివాస్ అధికార స్వరంలో.

మల్లేశం తలూపాడు.

ఇద్దరు బయటికొచ్చేక ఓ వర్కర్‌ని పక్కకు పిలిచాడు కిరణ్. అతను అప్పుడే మిల్లు లోపలికి వస్తున్నాడు.

కిరణ్ అతన్ని చూసి, "బాబూ, ఇక్కడ జనార్ధనం మిల్లు ఎక్కడ?" అనడిగాడు.

ఆ వర్కరు వెంటనే వేలుపెట్టి దూరంగా చూపిస్తూ, "అదిగో ఆ కనబడే అస్‌బెస్టాస్ రేకుల షెడ్ పక్కనే వుంది సార్!" అన్నాడు.

కిరణ్ గొంతు తగ్గించి, "మాకు కొరియా బట్టలు కావాలి, అక్కడ దొరుకుతాయా?" అనడిగాడు.

ఆ వర్కరు తల అడ్డంగా తిప్పి, "నాకు తెలియదు సార్!" అన్నాడు.

"సరే, నువ్వు వెళ్ళు బాబూ! మేం చూసుకుంటాంలే!" అన్నాడు కిరణ్.

వర్కర్ మిల్లులోకి వెళ్ళిపోయాడు.

"నీ ఖాకీ బట్టలు చూసి ఎవరూ నిజం చెప్పటానికి

భయపడుతున్నారు. అందుకే మీ డిపార్టుమెంటు తెలుసుకోలేని ఎన్నో విషయాలు మేము తేలిగ్గా సేకరించగలం" అన్నాడు కిరణ్ శ్రీనివాస్‌తో జీప్ దగ్గరికి నడుస్తూ.

శ్రీనివాస్ కన్విన్సింగ్‌గా తలూపాడు.

"ఇప్పుడు జనార్దనం పవర్‌లూమ్స్‌లోకి వెళ్దామా?" అనడిగాడు శ్రీనివాస్.

"వద్దు. అందునా మనిద్దరం వెళ్తే కథ అడ్డం తిరుగుతుంది. కేవలం మల్లేశం మాటలమీద ఆధారపడి జనార్దనంమీద దాడిచెయ్యటం మంచిపనికాదు. అందుకు మీ సార్జెంట్ శివాన్ని నియోగిద్దాం. ఏం చెయ్యాల్సిందీ అతనికి చెబుతాను. సరాసరి స్టేషన్‌కి పోనియ్యి"అన్నాడు కిరణ్.

9

"మీకోసం, ఓ గంటనుండి యెదురు చూస్తున్నారు సార్ వీళ్ళు. పేపర్లో మన ప్రకటన చూసి శవాల్ని ఐడెంటిఫై చెయ్యటానికి వచ్చారట" అన్నాడు సార్జెంట్ శివం.

శ్రీనివాస్, కిరణ్ స్టేషన్ రూంలో కూచుని వున్న ఆ వ్యక్తులవంక పరీక్షగా చూశారు. కొంత బీదకుటుంబాల్లోనించి వచ్చినట్టు కనిపిస్తున్నారు. దుఃఖంతో పాలిపోయిన ముఖాలు. ఓ ముసలి దంపతులు ఓచోట, ఓ యిరవయ్యేళ్ళ యువతి, మరోపక్క కూచునివున్నారు. యువతి కళ్ళు ఏడ్చినట్టు ఉబ్బి వున్నాయి.

కిరణ్ వాళ్ళవంక చూసి, "ఏం పనిమీద వచ్చారు?" అనడిగాడు, ముసలి దంపతుల్ని.

"పేపర్‌లో ఏదో పెకటనిచ్చారంటగద బాబూ అది

ఊగాసి వచ్చాం. మా బిడ్డ వారం-పదిరోజుల్నించీ కన పడ్డంలేదు బాబూ! పేపరులో రాసిన వోర్తలో ఏవో పోలికలు గురించి రాసారంట. మా అబ్బాయి దాదాపు అట్టాగే వుంటాడు" అన్నాడు ముసలతను.

శ్రీనివాస్ వంక సాభిప్రాయంగా చూశాడు కిరణ్.

సార్జెంట్ శవం వాళ్ళముందుకు వచ్చి "ఓ శవం తాలూకు ఐడెంటిఫికేషన్స్ వీళ్ళు చెప్పిన పోలికలకు సరిపోయాయి సార్! నేను ఆ విషయం వాళ్ళకింకా చెప్పలేదు. రెండో శవం పోలికలు, ఆ యువతి చెప్పిన ఐడెంటిఫికేషన్ మార్క్సుతో సరిపోయాయి. ఆ యువతి చెప్పిన గుర్తులో కుడిచేతిమీద ఉలిపిరికాయవున్న సంగతి చెప్పింది" అన్నాడు. వాళ్ళిద్దరికి మాత్రమే వినిపించే లాగా.

కిరణ్ ముసలివాళ్ళని సమీపించి "మీ అబ్బాయి ఏం చేస్తుంటాడు?" అనడిగాడు.

"ఈ ఊళ్ళోనే మరమగ్గాల మిల్లులో పని చేస్తాడు బాబూ!"

"ఎవరి మిల్లులో?"

"జెనార్దనంగారి మిల్లు."

"ఏం పని చేస్తారు? అతని పేరేమిటి?"

"మగ్గంమీద పనిజేత్తాడు బాబూ, నేతపనే! పేరు సింహాద్రి."

ఆ యువతి కూడా అదే యిన్ఫర్మేషన్ యిచ్చింది. ఆమె భర్త పేరు నరహరి అని చెప్పింది.

"వీళ్ళకేం సమాధానం చెప్పాలిప్పుడు?" అన్నాడు శ్రీనివాస్ నిస్సహాయంగా చూస్తూ.

"ప్రస్తుతానికి అబద్ధం చెప్పి పంపక తప్పదు. మీరు

చెప్పిన పోలికలుతో ఆ శవాల గురుతులు సరిపోవటం లేదు. ఆ గురుతులుగల శవాల్ని నిన్ననే వాళ్ళ తాలూకు బంధువులు తీసుకుపోయారని చెప్పు. శవాలు దొరికితే మనమే వాళ్ళకి కబురుచేసి వాటిని స్వాధీనంచేద్దాం. అయినా యిప్పటివరకు ఆ శవాలు కుళ్ళిపోకుండా వుంటాయా? అలాంటివి వాళ్ళకి అప్పగించేబదులు తమ బిడ్డలు ఎటో వెళ్ళిపోయారనే భ్రాంతిలో వాళ్ళ నుంచడమే మంచిది" అన్నాడు కిరణ్.

"కాని యిద్దరు విషయంలో కూడా వాళ్ళు మిల్లుకి డ్యూటీమీద వెళ్ళాకే కనిపించకుండా పోయారట. మిల్లుకుపోయి కనుక్కుంటే వాళ్ళిద్దరు అందరితో కలిసి మిల్లు మూసేశాక ఆ సాయంత్రం వెళ్ళిపోయారని చెప్పారట" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"మనకి కావలసిన యిన్ఫర్మేషనొచ్చింది. మాయమైన రెండు శవాలు వీళ్ళ తాలూకువేనన్న విషయం కన్ఫర్మ్ అయింది. ఇక శివం చెయ్యాల్సిన పని మిగిలివుంది" అని శివాన్ని పిలిచి ఏం చెయ్యాల్సిందీ చెప్పాడు కిరణ్. "వెళ్ళేటప్పుడు రహస్యంగా ఓ మినీ కెమెరా నీతో తీసుకుపో, అవసరమైన యిన్ఫర్మేషన్ దొరికితే వెంటనే ఫోటోలు తియ్యి.." అంటున్న కిరణ్ మెదడు మెరుపులు మెరిశాయి.

ఓ కాగితంమీద చకచక యింగ్లీషు అక్షరమాల (ఆల్ఫబెట్) 'ఎ' నుండి 'జడ్' వరకు రాశాడు. అక్షరాల కింద 'ఎ'కు 'బి'కు 2 అంటూ వరసగా 26 అంకెలు వేశాడు.

తన మెదడులో రికార్డు చేసుకున్న నెంబరు కాగితం మీద రాశాడు—3,1,13,5,18,1.

అవి అక్షరములలోని యింగ్లీషు అక్షరాలను సి, ఎ, ఎం, ఇ, ఆర్, ఎ—లను సూచించాయి. కలుపుకుంటే పదం 'కెమెరా'.

అంకెలకు ముందున్న (—) మైనస్ మార్క్‌కి, నెగటివ్ అనే అర్ధంకింద సింబల్‌గా వేస్తారు. అంటే నెగటివ్ కెమెరాలో వుంది.

కిరణ్‌కి సమస్య విడిపోయింది. తనకు రమేష్ పంపించిన ప్రింటుల తాలూకు నెగటివ్ ఫిల్ముని జాగ్రత్తగా కెమెరాలో దాచివుంచాడు రమేష్. రాబోయే ఆపద ముందుగానే గ్రహించి తెలివిగా వ్యవహరించాడు. రమేష్ ముందు చూపుకి మనసులోనే జోహార్లర్పించాడు.

"కమాన్ శ్రీనివాస్. కళా ఫోటో స్టుడియోకెళ్ళి రావాలి" అన్నాడు కిరణ్ చెపుతూనే. చకచక జీవ్ వైపు పరుగులాంటి నడకతో.

పదినిమిషాల్లో మెయిన్ రోడ్‌లోని కళా స్టుడియో దగ్గర ఆగింది జీప్. 'సీల్' తెరిచి తాళం తీశాడు శ్రీనివాస్.

కిరణ్ రెండంగల్లో కెమెరా స్టాండువైపు పరుగెత్తి కెమెరా విప్పి లోపలినుండి రెండు ఫిల్ము నెగటివ్‌లను బయటకు తీశాడు. డార్క్ రూంలోకిపోయి 'హైపో' సాల్యూషన్ తయారుచేసి ఓ పావుగంట తర్వాత రెండు ప్రింటులతో బయటికొచ్చాడు.

శ్రీనివాస్, కిరణ్ అవి చూస్తూనే ఆశ్చర్యంలో కొట్టుకుపోయారు. ఓ ఫోటోలో దూరంగా సముద్రం బాక్‌గ్రౌండ్ కనిపిస్తోంది. దగ్గర్లో ఓ మెటడార్ వేన్ దానిలోనికి లోడ్ అవుతున్న పార్శిల్సు కనిపిస్తున్నాయి. వేన్ డ్రయివింగ్ సీట్లో జనార్ధనం కూచుని వున్నాడు.

రెండో ఫోటోలో అదే మెటడార్ వేన్‌నించి ఇద్దరు వ్యక్తులు రెండు శవాల్ని దించుతున్నారు. ఆ రెండూ శ్రీనివాస్ వెంటనే గుర్తుపట్టాడు.

"అవే, మాయమయిన శవాలు!" అన్నాడు.

ఈ ఫోటో బాక్‌గ్రౌండ్ చింతలతోపు.

"కమాన్ శ్రీనివాస్! ఈ ఆధారాలు చాలు జనార్దనం హంతకుడని రుజువు చేయటానికి! ముందు స్టేషన్‌కి పద! ఈపాటికి సార్జెంట్ శివం ఏదయినా యిన్ఫర్మేషన్ తెచ్చి వుంటాడు. మనం తొందరపడితే శివరావు ఆచూకీ శాశ్వతంగా తెలియకుండాపోయే ప్రమాదముంది!" అన్నాడు కిరణ్.

"అయితే శవాన్ని అంత అజాగ్రత్తగా తోపులో పారేసిన హంతకుడు మళ్ళీ వాటిని మార్చ్యురీనుంచి మాయం చెయ్యవలసిన అవసరమేం వచ్చింది?" అడిగాడు శ్రీనివాస్.

"నీ పోలీసు బుద్ధి పోనిచ్చుకోవు, శవాల్ని చింతల తోపులో పాతేద్దామనుకుని వుంటారు. నువ్వు గమనించావో లేదో తోపులో ఓ పక్క రెండు గోతులు కనిపించాయి నాకు. జనార్దనంతో ఓసారి వెళ్ళానులే. ఇంతలో యెవరో అక్కడికి రావటంవల్ల వాళ్ళ పనికి అంతరాయం కలిగివుంటుంది. బహుశా ఆ వచ్చినవాళ్ళు చింతచిగురుకోసే ఆడవాళ్ళయివుంటారు. దాంతో శవాల్ని అలా వదిలేసిపోక తప్పలేదు. అవి యెవరివో ఐడెంటిఫై కాకూడదని, మార్చ్యురీనుండి ఎత్తుకుపోయి వుంటారు."

"ఐతే....?"

"నీ అనుమానం తర్వాత. ఇప్పటికే మనచుట్టూ

జనార్ధనం మనుషులు నిఘావేసి తిరుగుతూనే వుండి వుంటారు. పద, సరాసరి స్టేషన్‌కి పోనియ్యి జీప్" అంటూనే పోయి జీప్‌లో కూచున్నాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ తాళాలు వేసివచ్చి జీప్ స్టార్టుచేశాడు.

వాళ్ళు వెళ్ళిన సమయానికి సార్జెంట్ శివం వచ్చాడు.

"సార్, మీరు అడగమన్నట్టే జనార్ధనాన్ని కొరియా బట్ట వెయ్యిమీటర్లు కావాలన్నాను. చాలా రహస్యంగా అడిగాను. మొదట్లో ససేమిరా తన దగ్గర దొరకదని చెప్పాడు. చివరికి అతనికి తెలిసిన కొందరి మనుషుల పేర్లు చెప్పగానే నమ్మేశాడు. ఈ రాత్రికి రమ్మన్నాడు. పదకొండు దాటాక వాళ్ళ యింటికి రమ్మన్నాడు.

తర్వాత మెటడార్ వేన్ చక్రాల్ని ట్రేస్‌చేసి తెచ్చాను. నంబరు ఎ. టి. వై. 3743. అతని మిల్లులో అండర్‌గ్రౌండ్ కూడా వున్నదని నా అనుమానం. హేండ్ స్టిక్‌తో తట్టి నడిచాను. నేను నిజంగా ముసలి వాడి నేననుకున్నాడు నా వేషం చూసి! తట్టినపుడు ఓ చోట బోలుగా వున్న శబ్దం వచ్చింది. ఖచ్చితంగా నేల మాళిగే అది!" అన్నాడు శివం కిరణ్‌తో.

"బహుశా అందులోనే తన స్మగుల్డు క్లాత్ దాస్తుండి వుండాలి జనార్ధనం. మరి నిన్ను యింటికెందుకు రమ్మన్నాడో! అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"మిల్లుకొస్తే తన రహస్య గోడౌన్ సంగతి తెలిసి పోతుందని యింటికి రమ్మన్నాడు. మధ్యస్తంగా మరో చోటైనా చెపితే సెక్యూరిటీ వుండదని యింటికి రమ్మన్నాడు. ఇంటి దగ్గర బహుశా తన మనుషుల్ని— అంటే తను ఆ పనికోసం ప్రత్యేకం నియమించుకున్న

వాళ్ళని—సాయంగా వుంచుకుంటాడు. అంత తెలివి తక్కువవాడు కాదు జనార్ధనం!"

"అయితే తరవాత ప్లాన్!...."

"ఈ రాత్రి శివాన్ని యిలాగే ముసలివేషంలో జనార్ధనం యింటికి పంపిద్దాం. అంతకుముందే మనం పద్మా పవర్ లూమ్స్ దగ్గర నిఘావేద్దాం. క్లాత్ తీసుకు పోవటానికి జనార్ధనం తన మనుషులో అక్కడికి వస్తాడు. రెడ్ హేండెడ్ గా పట్టుకోవచ్చు" అన్నాడు కిరణ్.

10

కిరణ్ యింట్లో కిరణ్, శ్రీనివాస్, బిందు, శివరావు, వకుళ, సార్జెంట్ శివం కూచుని వున్నారు.

"మీవారిని మీకు క్షేమంగా అప్పచెప్పాను—కాక పోతే మీ నాన్నగారిని అప్పచెప్పలేకపోయాను" అన్నాడు కిరణ్ వకుళతో.

వకుళ చాలా సంతోషంగా వుంది. "నాన్న నన్ను ఎంతగానో ప్రేమించినమాట వాస్తవమే! కాని అలాంటి తండ్రి దేశద్రోహానికి పూనుకోవటంవల్ల నా దృష్టిలో చాలా దిగజారిపోయారు. అయినా మావారిముందు కన్న తండ్రి నాకు ఎక్కువ కాదు!" అన్నది భర్తవంక మెరిసే కళ్ళతో చూస్తూ.

శివరావు తన అనుభవం చెపుతూ, "వారంరోజుల పాటు నన్ను పాతాళంలో దాచేశాడు మీ నాన్న! అనుకోకుండా ఓ రోజు మీ నాన్న రహస్యంగా దాచిన విదేశీ గుడ్డలు నాకంటబడ్డాయి. అప్పట్నించే నా ఒంటి మీద గొంగళిపురుగులు పాకుతున్నట్టనిపించింది. అలాంటి పాపిష్టి కూడు తింటూ మీ ఇంట్లో వుండ బుద్ధి కాలేదు. అందుకే నిన్ను తీసుకుని మా వూరు పోవాలని నిర్ణయించు

కున్నాను. మీ నాన్న అందుకు ఒప్పుకోలేదు.

ఖర్మచాలక ఆ రోజు మీ నాన్న చేసిన మరో ఘాతకం నా కళ్ళబడింది. అదే, సింహాద్రి, నరహరిలను దారుణంగా హత్యచేయటం. సింహాద్రి, నరహరి, డేవిడ్, రషీద్, జాన్ — ఈ అయిదుగురు మీ నాన్న కుడి భుజాలుగా వ్యవహరించారు. స్మగుల్డు గుడ్సని లోడ్ చేసి తేవటం, దాన్ని గోడౌన్‌లో దాయటం, దాన్ని సరఫరా చేయటం — వీటిలో వీళ్ళ ముగ్గురికీ ప్రముఖ స్థానమున్నదని నాకు తర్వాత, నేను బంధింపబడ్డాక తెలిసింది.

అనుకోకుండా సింహాద్రి, నరహరి మీ నాన్నగారిని ఎదురుతిరగటంతో వాళ్ళిద్దర్నీ డేవిడ్, రషీద్, జాన్‌ల చేత చంపించి చింతలతోపులో కప్పిపెట్టమని ఆదేశాలిచ్చాడు. సరిగ్గా ఆ దృశ్యం నా కంటబడింది. అంతే, అల్లుడినని కూడా స్పేర్ చెయ్యకుండా శత్రువుని బంధించినట్లు ఆ పాతాళ గృహంలో పారేసి టెంకి కాసిని నీళ్ళు రొట్టెముక్కలు పడేసి నన్ను బతికుండగానే చంపేయాలని చూశాడు. ఇన్నాళ్ళకు బతికి బయట పడ్డాను కిరణ్ గారి దయవల్ల!" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ అందుకుని, "బ్రదర్, నీ వూహ కరెక్టే! ఆ రోజు చింతలతోపులో నరహరిని, సింహాద్రిని పూడ్చి పెట్టే సమయానికి చింతచిగురు ఏరుకునే ఆడవాళ్ళు రావటంతో డేవిడ్ అండ్ కో శవాల్ని వదిలేసి దూరంగా పోయి చూస్తున్నారట! ఆడవాళ్ళు కేకలు వేయటంతో యిక అక్కడ వుండకుండా పారిపోయారట.

ఇంతలో మేము రంగప్రవేశంచేసి శవాల్ని తీసుకు పోవటంవల్ల వాటిని మార్చ్యురీనుంచి ఎత్తుకుపోయారు. అందులో నరహరి చేతిని నరికి అది తన అల్లుడిదనీ

యెవరో బెదిరించి తనసుంచి డబ్బు వసూలు చేయ
నున్నారని జనార్ధనం కథ అల్లి నీ దగ్గరకొచ్చాడు"
అన్నాడు. "అయితే, రమేష్కి అతని రహస్య కార్య
కలాపాలు ఎలా తెలిశాయి? ఆ ఫోటోలు ఎలా తియ్య
గలిగాడు?" అన్నాడు.

కిరణ్ అందరివైపు చిరునవ్వుతో చూసి, "మీకు
తెలియని మరో రహస్యం, రమేష్ నరహరికి చిన్నాన్న
కొడుకనే విషయం! నరహరి తన భార్యవద్ద రహస్యాలు
దాచేవాడు కాదు. ఆమె మాటల సందర్భంలో రమేష్
దగ్గర నోరు జారిపోయింది.

రమేష్కి వకుళం టే ఆరాధనేగాని, వకుళ తండ్రిపట్ల
సదభిప్రాయంలేదు. వకుళ భర్త అంతర్ధానం వెనక
జనార్ధనం చేయి వుందని అనుమానించాడు. అందుకే
కీలకమైన సమయాల్లో తీసిన ఫోటోలు నాకు పంపించి
తన కక్ష తీర్చుకోబోయాడు. కానీ జనార్ధనం పంపిన
డేవిడ్ బృందం చేతిలో చనిపోయాడు." అన్నాడు.

—:ఐ పో యిం ది:—